

Ο Αποστόλης (Τόλιας) των Εξαρχείων

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Ελατε πιο κοντα, και καντε λίγο ησυχια.
Θα σας πω σημερα του Τόλια την ιστορια.
Δεν εχει αιμα, δρακους. Δεν εχει πυργους και καστρα.
Στους νομους όμως και στον καθωσπρεπισμό, εκανε χαλαστρα.

Παπατζής

-Εδώ κυριε. Αυτό το χαρτι χανει. Κι αυτό χανει. Αυτό κερδιζει.
Οι δυο ρηγάδες χανουν. Ο άσσος κερδιζει.
Ενας αβανταδορος(1), εκει διπλα τριγυριζει.
Μιλαει στο θυμα(2): -Βαλε φιλε. Πως είναι εξυπνος νομιζει,
μα θα του τα παρεις. Ο κοπος αξιζει.
Τοτε πεταγεται ξαφνικα ένα... κυρίζι(3):
-Φιλε είναι φτιαχτό. Θα στα παρουν. Κατι εδώ μου... μυριζει.
Πεταγονται δυο αλλοι αβανταδοροι: Ο κυριος θα κανει ό,τι
νομιζει.
Κανε μας τη χαρη κυριε, και τραβα στο μπακαλη... να παρεις ρυζι.
Και τοτε: «Αστο», ακουγεται από τον τσιλιαδορο(4), μια φωνη.
Σκορπιζουν ολοι στη στιγμη.
Πλακωσαν μπατσοι στη γωνια.
Παλι μεσα; Είναι ρε φιλε αμαρτια...

Τον ανεβασαμε τον Αποστολη στο Νοζοτρος, στο παλκο.
Με ένα μπαγλαμαδακι εγω επαιζα κατι από Μαρκο.
Μπιγκ Μπαγκ το λεγαμε. Θεατρικο. Θα θυμουνται καποιοι παλιοι.
Ο Αποστολης, μαγκας, εκανε επι σκηνης τον παπατζη.
Σεμνος παντοτε αλλα γουσταρε τη φαση πολύ.
Μας εδειχνε απλα, τι του ειχε μαθει η δικια του η ζωη...

Ναυτικός-Χρυσόχοος

Θεατρικό μονόπρακτο

Τόπος: Πλατεία Κοτζιά

Χρονος: Αρχές δεκαετίας ογδοντα

Σενάριο-σκηνοθεσία: Τόλιας

Διανομή: Ναυτικός-Τολίας, Χρυσόχοος- Καποίος δικός του.

Ο Αποστολής, φορώντας ένα ναυτικό καπελακι,
και ένα αναλογο κοστουμακι,
κρατάει στα χέρια αλυσίδα χρυση,
και φωναζοντας δυνατά κάνει ότι απομακρυνεται από εκεί:
-Ρε τον απατεώνα τον χρυσόχοο. Πάει να με φάει.
Τζαμπα θέλει ο κερατάς την αλυσίδα να μου πάρει.
Είκοσι δυο καράτια. Με καταλαβε ανάγκη μεγάλη πως έχω.
Τον παλιάνθρωπο. Πρέπει να προσέχω.

Μπαίνει στη... σκηνή ο χρυσόχοος:

-Ρε πατριώτη ελα εδώ. Θα τα βρούμε. Γυρνα πίσω.
Κι εγώ έχω οικογενεια να ζήσω.
Εντάξει, βάζω πεντε χιλιαρικά ακόμα. Άλλο δεν πάει.
Να μείνει κάτι και για μενα. Να παρω ψωμί στο παιδί να φάει.

Τολίας:

-Φίλε, η αλυσίδα που έχω κάνει χιλιαδες εκατο,
θέλεις να στην δώσω τριάντα χιλιαδες? Κλεψία είναι αυτό.
[Η αλυσίδα εν τω μεταξύ κοστιζει...δραχμες εκατο.
Τσιμπάει το θυμά, ο «συμφεροντολογος». Το κολπο είναι καλο].

Συμφεροντολογος:

-Φίλε να την δώ την αλυσίδα. Ποσα θέλεις να την παρω εγώ.

Τολίας:

-Αγαπητέ μου, με τίποτα κάτω από εξήντα. Μίλαμε για ατοφίο χρυσο.

Χρυσόχοος:

-Όχι και εξήντα. Σαραντα χιλιαδες σου δίνω τώρα εγώ.

Συμφεροντολογος:

-Φιλε, να σου δωσω πενηντα χιλιαδες. Τοσα μονο μπορω.

Τολιας:

-Φιλε να την παρεις. Σε συμπαθησα. Γι'αυτό.

Και δεν θελω να την δωσω σε αυτό τον βρωμερο.

Εχω αναγκη, μεγαλη. Εχω να μπαρκαρω πολύ καιρο.

Παρ'την και να με θυμασαι. Να κανεις για μενα κανα σταυρο.

[Το κολπο, πιανει παντα ειπαμε, αρκει να είναι καλο...].

Στις παρεες τις «κακες», από μικρο παιδι.

Στα εικοσι, τον πιασαν πρωτη φορα για μια κλοπη.

Σε καποιον καποτε, ειχε μιλησει για κατι μεσα... «δυσκολο πολύ».

Ας το αφησουμε ομως. Δεν είναι τωρα η στιγμη.

Να διαβαζει δεν ηξερε. Ουτε και φυσικα... γραφη.

Την αξιοπρεπεια όμως γνωριζε βαθειά. Και την τιμη.

Φτωχοδιαβολος, όπως συνήθιζαν να λενε πιο παλια.

Μα την τεχνη του την εμαθε, και την εκανε καλα.

Αράχνη

Μικρου μηκους ταινια

Σκηνοθεσια-πρωταγωνιστης: Τολιας

Τοποθεσια: Τραينو Αθηνα-Θεσσαλονικη, βραδινό.

Η αραχνη τσιμπαι τα θυματα της, και τα ναρκωνει.

Επειτα, με την ησυχια της τα... σκοτωνει.

Ο Αποστολης ομως ηταν... ευγενης.

Απο τα χερια του δεν υπεστη σωματικη βια ποτε κανεις.

(Εκτος απο μια φορα, οταν ειχε βγει απο μια φυλακη,

που ένα δεσμοφυλακα ειδε καπου στο δρομο ενα πρωι.

Ειχε μαζι του για αλλη δουλεια ενα μακρυ λοστο.

Τον επιασε γερα με το χερι το αριστερο.

Του τον κατεβασε με μισος στο κεφαλι.

Τον ειχε βασανισει μεσα ο καριολης. Παλι και παλι).

Τραينو λοιπον, Αθηνα-Θεσσαλονικη. Συνηθως βραδινό.

Εντοπίζει με εμπειρία το θύμα. Μονοί στο βαγονι. Ευκολο αυτο.
Ο Αποστολης ντυμενος με ρουχα καλα και καθαρα.
Ζηταει την αδεια να καθισει διπλα. Ολα καλα.
Μετα απο λιγο, αρχιζει την κουβεντα δειλα-δειλα:
-Στην Θεσσαλονικη, του λεει, παω. Για καποια δουλεια.
Εσυ φιλε? Απο που εισαι? Πού πας? Εχεις οικογενεια, παιδια?
Τι ομαδα εισαι? Εγω ειμαι Παναιτωλικος.
Εσυ τι εισαι? Α, μια χαρα. Ολυμπιακος.
Μετα από καποια ωρα: -Νυσταξα, παω να παρω ενα καφεδακι.
Να σου παρω κι εσενα ενα? Σκετο ή με ζαχαρη λιγακι?
Φευγει ο Αποστολης, στο μπαρ του τραινου για καφε παει.
Μετα στην τουαλετα. Τρια υπνοστεντον. Στον “φιλο” του γυρναι.
Στον επομενο σταθμο ο Αποστολης κατεβαινει.
Ο “φιλος” του κοιμάται βαθεια και η μερα τον Τόλια περιμενει...

Ποντικός

Ντυμενος στην τριχα, στα πιο καλα ξενοδοχεια.
Χιλτον συνηθως και Μεγαλη Βρετανία.
Εκλεινε δωματιο. Ηταν πελατης ευγενικος.
«Νοιαζονταν» και για τους αλλους ενοικους. Ηταν... τρυφερος.
Μολις εβγαιναν αυτοι από το δωματιο, γίνονταν... ποντικός.
Πηδαγε από μπαλκονι σε μπαλκονι. Αιλουρος σωστος.
Επαιρνε ό,τι εβρισκε, και γινονταν... καπνος.

Κλέφτης βορείων προαστίων

Πολλοι πηγαιναν σε βιλλες και σε σπιτια καλα.
Ο Αποστολης, πηγαινε... στα καλύτερα.
Ένα χαλικάκι στην πορτα πετουσε από μακρια. Στην αρχη μικρο.
Μετα λιγο πιο μεγαλο. Χτυπημα πιο τολμηρο.
Αν ηταν μεσα ο ιδιοκτητης, εφευγε διχως να χασει καιρο.
Αν δεν ηταν, κακο δικο του ηταν αυτό.
Σε μια βιλλα, το χιλια εννιακοσια εβδομηντα οκτω,
αν θυμαμαι οσα μου ειπε καλα και δεν κανω λαθος σε αυτό,
βρηκε μεσα τριαντα εκατομμύρια δραχμες σε μετρητα.
Δεκα γκαρσονιερες αγοραζες τοτε με αυτά.

Ο Αποστολής την άλλη μερα στο μπαρ στην Ομονοια παει.
Το κοριτσι που δουλευε εκει ζηταει.
Την γουσταρε ο Αποστολής. Αυτή στα αστεια τον ελεγε κακούργο.
Την άλλη μερα ηταν οι δυο τους στο Αμβουργο.
Σε ένα χρονο, φαγαν όλα τα λεφτά.
Και ο Τολιας, αρχισε εκει, τα κολπα τα δικά του, τα παλια.
Όμως δυστυχως, τον πιασαν στην πρωτη του εκει δουλεια.
Ένα χρονο εκανε στο Αμβουργο. Στα λευκα κελια.

Συνολικα χρόνια δεκα εφτα εβγαλε, για όλα αυτα στη φυλακη.
Κλεφτης. Διαρηκτης. Και οπου αλλου τον πηγαινε η ζωη.
Τις ηξερε ολες τις φυλακές καλα.
Αλικαρνασό. Κέρκυρα. Ναυπλιο πιο παλια.

Στις πορειες τις αναρχικες παντα παρον. Παντα εκει.
Με έναν δικο του τροπο, τον παλιο. Όχι από σκέψη αναρχικη.
Κατι σαν να ημασταν η οικογενεια του η μεγαλη.
Δεν του πολυάρεσαν οι «λαϊκοί». Παντα ελεγε γι'αυτους: Οι
αλλοι.

Ποδοσφαιρακι στο Νοζοτρος, σε πρωτάθλημα.
Το ηξερε καλα. Ηταν της φυλακης το αθλημα.
Δυαδες παιζαμε. Το ταιρι του λιγοτερο καλο.
Εχασε. Το πρωταθλημα, μαζι με τον Νικο τον περιστεριωτη, το
πηρα εγω.
Όταν ειχε κονομησει, κερνουσε μαζι τρια- τεσσερα ποτα.
Να εχει... καβατζα για τα βράδια τα δικά του χωρις λεφτα.
Επεστρεφε παντα, τα χρηη όταν ζητουσε δανεικα.
Αξιοπρεπης και κυριος σε όλα αυτά.

Κανενας για τον Τολια τραγουδι δεν θα γραψει.
Και δεν ξερω αν βρεθηκε κανενας όταν πεθανε να τον κλαψει.
Αλλα δεν τον νοιάζει. Παντα ηταν μονάχος.
Μαλλον όχι ακριβως. Ειχε να τον συντροφευει το δικο του παθος.

Σας δινω τωρα φιλοι αμεσως τραγουδακι.
Παλι τον φιλο Μπόμπ, πειραξα λιγακι.
Μην του πειτε τιποτα αν τον πετυχετε πουθενα,

γιατι ποιος τον ακουει. Θα μου ζαλισει τα... αυτια.
Θα μπορουσε να ηταν και για τον Αποστολη το τραγουδι αυτό.
Αυτά από μενα. Το ενιωθα χρεος καιρο τωρα ολο αυτό.

Για τον Λευτέρη που έγινε φονιάς
(Bob Dylan: Ballad of Donald White)

Για τον Λευτέρη που έγινε φονιάς
μια νύχτα που την πλάκωνε ο χιονιάς
και όλη του η ζωή ήταν ένα λάθος,
ένα τραγούδι θα σας πω, με πάθος.

Από μικρός τα γράμματα δεν τα έπαιρνε καθόλου,
αλλά τα χέρια του λες και ήταν του διαβόλου.
Ήταν ο πιο καπάτσος στις κλεψιές,
και γρήγορα τον κλείσανε στις φυλακές.

Αυτοί που γνώρισε μεσ' τα κελιά,
ταίριαξαν με τα δικά του τα μυαλά.
Κι όταν για λίγο βγήκε από τη φυλακή,
δεν γίνονταν αλλιώς, και ξαναγύρισε εκεί.

Μάνα, πατέρα δεν είχε ποτέ του γνωρίσει.
Ούτε και φίλους απ' το σχολειό είχε κρατήσει.
Τα κορίτσια μακριά από αυτόν ήταν πάντα,
μην τα δουν και τα στιγματίσουν για πάντα.

Τώρα σαπίζει πάλι μες στη φυλακή,
και ούτε που θέλει να βγει ποτέ από εκεί.
Όμως αυτοί που από μικροί κάνουν λάθος βήματα,
είναι άραγε εχθροί της κοινωνίας ή μήπως θύματα;

Αυτό μονάχα το ερώτημα ήθελα να κάνω.
Μια σκέψη -συγχωρήστε με- μονάχα παραπάνω.
Άραγε πιάσατε το νόημα των όσων είπα,
ή μήπως πάλι έκανα στο νερό μια τρύπα;

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.

(1) Αβανταδόρος: Αυτος που είναι διπλα στον παπατζη και ειτε

κάνει ότι παίζει και αυτός, είτε απλα μιλάει στους άλλους, προτρεποντας τους να παίξουν.

(2) Θύμα: Περαστικός που καλείται να παίζει και... να χάσει.

(3) Κυρίζι: Περαστικός, που δυνατα φωνάζει ότι είναι στημένο το κολπο και χαλαει την δουλεια. Από το... κύριος, ειρωνικά.

(4)Τσιλιαδόρος: Έχει το νου του μην πλακώσουν μπατσοι, και φωνάζει να την κοπανήσουν.

nikos1789@gmail.com

Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία...

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Ω, τι ωραια φιλοι μου, που είναι η μερα τουτη.
Νιωθω σαν να μου χαρισαν του κοσμου όλα τα πλουτη.
Μα αληθεια είναι πως αφραγκος ακομα παραμενω.
Για την ακριβεια... αευρος. Τα πλουτη δεν προσμενω.
Τα λεω και σε τραγουδι μου στην μπαντας μας. Συντομως,
θα ακουσετε και ολοι εσεις, πως ενας είναι ο δρομος:
Ουτε δοξα, ουτε χρημα, ουτε εξουσια.
Ελευθερια. Μοναχα ελευθερια.

Καποιοι θα πουν διαφήμιση στην μπαντα μας πως κανω.
Ενταξει, αυτό είναι αληθεια. Μα δεν το παρακανω.
Δεν λεω συνεχεια Αλφα Μπανγκ, και Αlpha Bang και παλι?
Και ξανα παλι Αλφα Μπανγκ για να το μαθουν κι αλλοι.
Ειπα απλως την μπαντα μας, πως Αlpha Bang την λενε,
και όσοι δεν μας ακουσαν καποτε ισως... να κλαινε.
Εχουμε και στο Facebook σελιδα να μας βρείτε.
Φωτο τους Νταλτον εχουμε, για να μην μπερδευτείτε.

Like να κανετε πολλα, πειτε το και σε αλλους.
Σε εφηβους, ενηλικες, αλλα... και πιο μεγαλους.
Να ερχεστε και στα live μας, μη νιωθουμε μοναχοι.
Και οι μουσικες μας όλα θα σας διωξουνε τα άγχη.

Ενταξει αν το βρισκετε αυτό... αλαζονεία,
παρτε το αλλιως και όλα αυτά... θα σας φανουν αστεια.
Ας παμε τωρα καπου αλλου. Δεν ξερω που ακομα,
μας ας ξεκινησουμε μαζι, με ένα... φιλι στο στομα.
Βλεπετε, μερικες φορες η ριμα δεν μου βγαινει,
και τοτε παω... στην ποιηση και παντα πετυχαινει.

Τι λεγαμε? Μπερδευτηκα και παλι σα μαλακας.
Ρε μηπως ειμαι ποιητης και στιχουργος της πλακας?
Σας βλεπω, μη μου κρυβεστε. Και το χαμογελο σας,
το ελαφρως ειρωνικο βλεπω στο προσωπο σας.

Ωραια λοιπον, νομιζετε πως για ελαφρα στιχακια,
είναι μοναχα η πενα μου, και για ποιηματακια,
λιγο ευθυμα, χαζουλικά, χωρις κανενα βαθος?
Φιλοι μου γελαστήκατε. Ξερω καλα το παθος.

Τα παθη μου εγω αρετη κοντευω να τα κανω.
Ενταξει του Νιτσε είναι αυτο, τον μαγκα μη σας κανω.
Βλεπετε, ειμαι ειλικρινής, σας λεω τις πηγες μου.
Αν ημουν αθλιος θα ελεγα, σκεψεις είναι δικες μου.
Αλλα και παλι, ολοι εσεις, ακομα μη... μασατε,
κολπο μπορεί να'ναι κι αυτό. Να μην τα παρατατε.
Μπορει να ειμαι ειλικρινης... ταχα μου, ενώ στα αληθεια
να σας γελασω σκεφτομαι. Να λεω... παραμυθια.

Λοιπον τα νεα γρηγορα, γιατι περναι η ωρα:
Τροχαιο παλι εγινε, σε μια κατηφορα.
Σπασαν τα φρενα μιας νταλικας φορτωμενης,
και επεσε στο περιπτερο πανω, της κυρα-Λενης.
Σκορπισαν τσιχλες και καπνοι, τα γαριδακια όλα
κι ένα ψυγειο διελυσε, που ειχε coca-cola.
Η κυρα-Λενη ετυχως, προλαβε για να τρεξει,

πριν η νταλικά με ορμη, επανω της να πεσει.
Ο νταλικερης βρεθηκε να τα εχει κοπανησει.
Μα όπως ειπανε θα βρουν μονοι τους καποια λυση.

Νεα εχω πολιτικά, και αλλα για οικονομια.
Ποδοσφαιρο, κοινωνικά, και απ' την αστυνομια.
Και Life style εχω πολλα, και νεα από τις πιστες.
Αληθεια, τι να εγινε με της Λαγκαρντ τις λιστες?.

Όμως φιλοι συγχωρατε με. Τα υπολοιπα άλλη μερα.
Εχω ωραιο ραντεβου. Το περιμενω απ' την Δευτερα.
Παω ευθυς να ξυριστω. Να βαλω και κολόνια?
Χμ... Και στο μπαρ τι αραγε να πιω? Ουισκυ ή... μπυρονια?
Μεγαλα ερωτηματα αυτά. Μην το γελατε.
Λοιπον, εγω φευγω. Είναι αργα και να με... συμπαθάτε.

Στα λαιβ μας να ερχεστε ολοι σας στο Nosotros,
γιατι όταν παιζει η Alpha Bang, φωτια αρπαζει ο τοπος.
Το βλεπω θα με διωξουνε από εδω συντομως.
Σας ζαλισα με την μπαντα μας. Μα τι να κανω όμως?
Εστειλα σηματα καπνου, εστειλα περιστερια.
Σκεφτομαι πως στον ουρανο να το εγραφα με... αστερια.
Χαχα... Μαλλον τη ψωνισα. Λεω να σταματησω
Και καπου εδώ για σημερα λεω να σας αφησω.
Μισο λεπτακι μοναχα να παρω μιαν ανασα,
και ποιηματακι ομορφο ευθυς θα κανω πασα:

Μοναχά ελευθερία

Τι άραγε να είναι αυτό, και ας είναι ουτοπία,
που θα με φέρει λίγο πιο κοντά στην ευτυχία.
Προχθές αναρωτήθηκα που ήτανε αργία,
Κατέληξα προσωρινά. Μακριά από αυτά τα τρία:

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Την άλλη μέρα η σκέψη μου, μου φάνηκε αστεία.
Κι είπα ίσως να κρύβεται άλλου η ευτυχία.

Της μάνας μου οι συμβουλές, με πήγαν προς τα θεία.
Μα δυστυχώς, όλα εκεί, ήταν απλώς γελοία.

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Την έψαξα ανεπιτυχώς, στην ιδεολογία,
μα η πίστη πάντα μου έφερνε μια τρομερή ναυτία
Στις επιστήμες έψαξα. Και στη φιλοσοφία.
Οι δρόμοι με οδήγησαν, στην ίδια αφετηρία.

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com

Δύσκολοι καιροί για ποιητές...

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Μια και παλι, σελίδα λευκη.
Και αγωνια. Κατι καλο να βγει.
Μην πεις ξανα τα ιδια και τα ιδια.
Τα γραφτα σου μη μοιαζουν με σκουπιδια.
Κοιτάς τους ποιητες, παλι και παλι.
Ξυνεις με μανια το αδειο σου κεφαλι.
Τα πρεπει ερχονται και σου καρφώνονται στην πλατη.
Πρεπει να εχει στοχο ετουτο το κοματι.

Να μιλησεις πρεπει για πολιτικη.
Για το αδικο. Για την καταπιεση. Εστω για αισθητικη.

Μα σήμερα δεν θελεις τιποτα από όλα αυτά να κανεις.
Και φυσικα, δεν θελεις να... πεθανεις.
Και λες τοτε ας είναι, θα τα παρατησω.
Μετα από λιγο όμως γυρνας και παλι πισω.
Σαν ένα πείσμα. Σαν σκανδαλιά μικρου παιδιου.
Θελεις να εισαι όπως λενε, παντός καιρου.

Τα βαζεις με τον εαυτο σου κάθε βραδυ.
Και περιμενεις να φυγει το σκοταδι.
Να ξημερωσει παλι. Να μπει φως.
Λες και τη μερα, θα βρεθει άλλος θεος.
Να δωσει εμπνευση. Μα περιμενεις αδικα.
Και βαζεις τοτε να ακουσεις τα... Λαδαδικα.

Στα λαϊκά του Μητροπανου αλλοθι ψαχνεις.
Μια αφορμη, ταχα. Για να την κανεις.
Να πας στα ευκολα. Να πας στη βολεψη σου.
Δεν παν να... αγαπηθουνε, θα πεις, και οι δικοι σου.
Παλι στα ευκολα. Στο ζωτικο σου ψεμα.
Και τα τραγουδια σου; Ας τα παρει το ρεμα.

[Ζηταω αδεια απ' τη ζωη μου, κάποιους μηνες.
Να παω θελω να συναντησω τους κηφηνες.
Να τους κερασω ένα ποτακι. Να τα πουμε.
Κι αν τα βρουμε, μαζι να κοιμηθουμε].

Καλα θα πειτε, εμας τι μας ζαλιζεις.
Καντηνε φιλε. Κανε ό,τι νομιζεις.
Βλεπετε τι σας ελεγα: Η ματαιοδοξια.
Θελω κι αυτό, θελω κι εκεινο, θελω και την Τασια.
Χαχα, όσοι με διαβαζουν τακτικα ξερουν γι αυτή.
Μα δυστυχως γαμωτο. Δεν είναι ετσι η ζωη.
Δεν στα δινει όλα και... αβέρτα.
(Αντε να βρεις τωρα ριμα...). Μια κουβερτα
θα βαλω... (Ξεφυγα-ανοήτως-παλι).
Νιωθω λιγο να με ποναει το κεφαλι.

Ο στιχος μου γινεται αδυνατος, το νιωθω.

Ποιος; Εγώ που ζητω πάθος και... πόθο.
Λεω να σας επιτεθω λιγάκι. Από αδυναμία
φυσικά. Μα άλλου είναι η ουσία.
Δίνω αφορμή νομιζω, να σκεφθείτε.
Νομίζετε όχι; Να 'πα να... χαϊδευτείτε.
(Βλέπετε. Τα βρωμολογα κομμένα).
Πρέπει λενε τα λογία μας να είναι μετρημένα.
Τι θελω με όλα αυτά να πω, θα πείτε;

Απολυτως τιποτα. Μην ανησυχείτε.
Και αν σας κουρασα, συγνώμη ταπεινά ζητω.
Παω τώρα να ριξω ένα... προ-πο.
Πλακα σας κανω. Δεν παιζω. Ουτε λαχεια.
Ουτε καν τζοκερ. Δεν ειχα ποτε τετοια μανια.
Μια φορά στην Παρνηθα ειχα παει,
στο καζίνο. Καποιο Απριλη νομιζω ή μηπως Μαη;
Του γουστου μου εκει καθολου δεν ηταν η φαση.
Ρε τι ξενερωτος καποιοι ισως πουν. Πηγα με τον θαναση.

Παντως χειροτερος από ολους σας δεν ειμαι.
Μα κι αν ειμαι, από μονο του αυτό σπουδαιο είναι.
Ρε φιλε εχει πλακα να εισαι ο τελευταιος.
Δεν ζοριζεσαι να φαινεσαι σπουδαιος.
Να το ξερεις όμως. Να μην βρισκεσαι σε πλανη.
Στη τελευταια θεση κανεις να μην σε φτανει.
Να εχεις χρονο π.χ. ατομικο λεπτα... τριαντα,
οταν ο πρωτος τερματιζει σε... εξι και τριαντα.
Οι αλλοι να πηδανε υψος ας πουμε δυομιση μετρα,
και εσυ για να το φτάσεις να θελεις ψηλη καρεκλα.
Να τρεχουν οι αλλοι τα εκατο σε δεκα δευτερολεπτα και κατι,
κι εσυ να θελεις κυαλια για να δεις του τελευταιου την πλατη.

Με αυτά και τα αλλα το κοματι παει να βγει.
Θα το στειλω στην Ιωαννα το πρωι.
Πρωτη μουρη θα ειμαι στη Βαβυλωνια.
Θα βρω και μια ωραια φωτογραφια,
και όλα καλα. Εκανα το χρεος μου και παλι.

Και κατσε εσυ Πατσάκη να παίζεις μαν του μαν τον... Γκάλη.
Εννοω τον Ντοστογιέφσκι φυσικά. Και τον Καμύ.
Κι άλλους που βρίσκονται στην πρώτη τη γραμμή.
Και ο Σχισμένος, με τον Ιωαννου, σε αιωνία πάλη,
να ερμηνεύσουν τα γραφτά του Καστοριαδη.
(Ενταξει, εδώ η ριμα δεν βγήκε... ακριβως,
μα τώρα είναι αργα. Κοιμάται ο Θεος).

Σπουδαια δεν μπορω να πω είναι ολα αυτα,
αλλα νομιζω... πολύ κουραστικά.
Κατσε ρε συ, χαλαρωσε λιγακι.
Παμε να πουμε ένα ωραιο ουισκακι.
Να ευφρανθει κι αλλιως λιγακι η... καρδιά.
Να πουμε –σορυ για την εκφραση- και καμια μαλακια.

Ένα τραγουδι μου θα σας δωσω τώρα ευθυς.
Το παίξαμε με την Alpha Bang, και ειμαι ευτυχής.
Ποια είναι Alpha Bang; Ελατε τώρα φιλοι αγαπημενοι.
Αφηστε τα αστεια. Αφου εσεις ειστε... ψαγμενοι.

Α, και με την ευκαιρια τώρα που σας βρισκω,
σε λιγο-επιτελους-θα κυκλοφορησουμε και... δισκο.
Με τα τραγουδια μας εννοω. Μην παει αλλου ο νου σας.
Να σας τον αγορασει όταν βγει πειτε στον... παππού σας.

Και τελος παντων αν καποιος να μας ακουσει θελει,
σας δινω αμεσως συνδεσμο. Στο εξης πια δε θα με μέλλει,
αν μας ακουτε και αν στα λαιβ μας ειστε παροντες.
Αν δεν σας δω θα καταλαβω οτι ειστε... αποντες.
Καλα μιλαμε ειμαι πανεξυπνος. Μα ειπα ηδη πολλα.
Ακουστε ένα παλιο μας τραγουδακι, και διαβαστε ενα άλλο μετα:

www.youtube.com/watch?v=T_H6kDjcexk

Γυναίκα

Μου είπαν πως σε είδανε μια νύχτα, μεθυσμένη,
ολόγυμνη να τραγουδάς στην άκρη ενός γκρεμού.
Την αγκαλιά σου διάπλατα την είχες ανοιγμένη,

αναζητώντας τα φιλιά, αόρατου φαλλού.

Βράδια τριγύρναγες πολλά στους δρόμους της ψυχής σου.
Ψάχνοντας τι; Δεν ήξερες ούτε κι εσύ καλά.
Σε ουσίες μάταια έψαχνες να βρεις τη βόλεψη σου,
μα το φεγγάρι κοίταζε αλλού κι ήταν μακριά.

Ρωτούσες τους περαστικούς για παραδείσων μέρη,
κι αυτοί κοιτούσαν έκπληκτοι. Τους ρώταγες ξανά.
Σκήπτρο νόμιζες κράταγες στο ένα σου το χέρι.
Δεν έβλεπες τα χέρια σου πως ήταν αδειανά.

Πέταξες τα ποιήματα και τα μεγάλα λόγια.
Τις μουσικές τις έπνιξες στα δάκρυα σου. Φονιάς
έγινες στα σκοτεινά του νου σου τα υπόγεια,
ζητώντας να φωτίσουν, να λάμψουν μονομιάς.

Ανήμπορος καθόμουν σε μιαν άκρη και κοιτούσα.
Δεν ήθελα; Δεν ήξερα; Στο λέω ειλικρινά:
Εγώ έρωτες ήθελα. Εγώ ζητούσα Μούσα.
Δεν ήθελα να τραβηχτώ πάλι στα σκοτεινά.

Σε άφησα και τράβηξα το δρόμο λυπημένος.
Μονάχη σε παράτησα. Μονάχος μου κι εγώ.
Ο χρόνος ίσως θα μας πει ποιος θα 'ναι ο χαμένος,
ή ίσως βρεθούμε κάποτε σε αλλιώτικο καιρό.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com

Έντε γαμήσου Αμερικκή

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,

νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)

Άντε γαμήσου Αμερικκκή (*1).

Με τη γενοκτονία των Ινδιάνων και τα Κολτ πιστολια σου.
Με τη διακήρυξη της ελευθερίας σου.
Με τις καραμπινες Γούντσεστερ και τους χρυσοθυρες σου.
Με τον Τεννεσί Ουίλιαμ και τον Χέμινγκουεϊ σου.
Με τις πετρελαιοπηγές σου και τον Γκραντ Κάνυον σου.
Με τους σκλάβους και τους Τεξανούς χωριατες σου.

Δεν σε γουστάρω Αμερικκκή.

Με τον Γκίλσμπεργκ, τον Έλιοτ και τον Εμερσον σου.
Με το Βιετναμ σου και την Κορεα σου.
Με τον Κερουακ, τον Μπαρουζ και τον Μπουκοφски σου.
Με το Σικάγο και το οχταωρο σου.
Με την Κοκα Κολα και τα Μακ Ντοναλντ σου.
Με τον Μαλκομ Χ και τους Μαύρους Πάνθηρες σου.

Πάλι σκατά τα έκανες Αμερικκκή.

Με την Ντικινσον, την Πλαθ, τον Ποε και τον Φερλιγκετι σου.
Με το Ναγκασακι σου και τη Χιροσίμα σου.
Με το πρωτο Συνταγμα σου.
Με τον εμφύλιο πολέμο σου. Τους Βορειους και τους Νοτιους σου.
Με τους μπλουζιστες, τους ραπερς και το ροκ εν ρολ σου.

Δεν κατάλαβες τίποτα από τους ποιητές σου Αμερικκκή.

Με τον Μπιλυ δε Κιντ σου και τους σεριφηδες σου.
Με τον Παουν, την Σεξτον, τη Ντικινσον και τον ΜακΚαλλερς σου.
Με τον Πολοκ, τον Λιχνεσταιν, τον Γουορχολ σου.
Με τον Β.Β. Κινγ, τον Μαντι Γουοτερς, τον Μπιουκαναν και τον Χεντριξ σου.
Με το Αφγανισταν σου, το Ιρακ σου και την Συρια σου.

Μπερδευτηκες Αμερικκκή.

Με τα Πλέυ μπόυ σου, τα πορνό και τα καζίνο σου.

Με τον Κομπειν, τον Τζεικ Λι, τον Ελβις, την Γουαϊνχαουζ σου.
Με τον Ελινγκτον, τον Μπερσταιν, τον Μπιρσακ σου.
Με τις Χαρλεν, τις Μπιουικ, και τις Μασταγκ σου.
Με τους Γκανς εντ Ρουζ, τους Τσιλντ Πιπερς, και τους Ντορς σου.
Με τους Άλμαν Μπραδερς, τους ΖΖ Τοπ, και την Φιτζεραλντ σου.

Κάτι δεν κάνεις καλά Αμερικκή.

Με τους Αντερσον, τον Μαγιερ, τον Κομπτον, τον Μπετε, τον Φάινμαν σου.
Με τον Κινγκ, τον Λοντον, τον Καποτε, τον Χιουζ σου.
Με την Τζενεραλ Μοτορς, και την Φορντ σου.
Με τον Μπραντο, τον Τζον Γουεην, τον Ιστγουντ, τον Καϊτελ, τον Κουπερ σου.
Με την Σία σου και τους πρακτορες σου.
Με τον Μαλκοβιτς, τον Ντε Νιρο, τον Γκαουτσο Μαρξ σου.

Πρέπει να ξεκαθαρίσεις τα πράγματα Αμερικκή.

Με τους φασίστες ρατσίστες, και την Κουξ Κου Κλαν σου.
Με τον Σταν Λι, τον Φρανκ Μίλλερ, τον Κιουμπρικ, τον Γουελς σου.
Με τα βασανιστήρια και το Γκουανταναμο σου.
Με τα Μπιγκ Μπεργερ, τους αδερφους Κοεν, το Χαρβαντ, τον Κασιους Κλέι σου.
Με τις επεμβασεις σου και τον κολπο των Χοιρων σου.
Με τον Άρμστρονγκ, το φεγγαρι, και τη Νασα σου.

Έχουμε πρόβλημα Αμερικκή.

Με τους Ρεηγκαν, τους Μπούς, τους Κλιντον, τον Ομπαμαν, τον Τραμπ σου.
Με τον Σανκο και τον Βαντσετι σου.
Με τον Γκεντελ, τον Εμερσον, τον Θωρό και τον Τσομσκυ σου.
Με τις Χούντες σου και τους δικτακτορες σου.
Με τον Σκορτσέζε, τον Ταραντινο και το ΜοΜα σου.
Με το δολαριο, τα χρηματιστηρια σου και τον Νταουν Τζοουν σου.
Με τα οπλοκατοχη σου και την δευτερη τροπολογια του

συνταγματος σου.

Με τον Μαλς Ντειβντ, την Γκολντμαν και τον Λουθερ Κινγκ σου...

Αμερικκκή, με φέρνεις σε δύσκολη θέση...

Μπλεχτηκα για λίγο φίλοι με την πολιτική.

Ενώ η στηλη αυτή είναι σαφώς...σατυρική.

Μα θα που πείτε, αυτά πανε και τα δυο μαζί.

Τελος παντων. Ήταν μια -χε, χε- κακία στιγμή.

Μα κι εγω τώρα να βριζω...ολοκληρη Αμερικκκή.

Και να υπαρχει και κινδυνος καποιος να μπερδευτει.

Να μην καταλαβει τι θελει ο...ποιητης να πει.

Ετσι όμως είναι η ζωή.

Δεν μας ερχονται όλα στο πιατο και την κατάλληλη στιγμή.

Εχει μια σχετική δυσκολία η στηλη αυτή.

Είναι δυστυχώς... αυστηρά περιοδική.

Κάθε δευτερη Κυριακη.

Ετσι στην επικαιροτητα δεν...είναι παντα εκει.

Ομως να που ερχεται η στιγμή.

Τραγουδι τώρα φίλοι. Βρηκα και παλι αφορμη:

Δεν έμαθα τα μπλουζ να τραγουδάω.

Δεν έμαθα τα μπλουζ να τραγουδάω.

Στην Αρκαδία ακούγαμε κλαρίνα.

Μα όπως με πόνεσαν πολλές φορές και εκείνα,

έτσι και ο Buddy Gay με κάνει και πονάω.

Πέταξα πάνω απ' τα βουνά στην Ορλεάνη.

Στου Μισισίπη τα μπλουζ, μες στα υπόγεια.

Ξέχασα τότε της πατρίδας μου τα σόγια.

Όλα ανακατεύτηκαν σε ένα νέο χαρμάνι.

Κιθάρες άκουσα ηλεκτρικές να κλαίνε,

όπως του Πετρολούκα κλαίει το κλαρίνο.

Όλα μου άρεσαν. Και ετούτα και εκείνο.

Και δεν με νοιάζει γι' αυτό άλλοι τι λένε.

Του Μάρκου τα ταξίμια ανακατεύτηκαν,
Και συναντήσανε τα σόλα στις φυτείες.
Μπλέχτηκα λίγο στο Harlem σε αλητείες,
μα της ψυχής μου οι καημοί, γιατρεύτηκαν.

Υ.Γ.1. Έκαψαν λέει την ελληνική σημαία στο Πολυτεχνείο. Τα παλιόπαιδα. Αν τα βρω θα τα μαλώσω...(χε, χε...).

Υ.Γ. 2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com

(*1) «...Η Αμερικκκή σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θα 'βγαινες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.
Κι αν πτωχική την βρεις, η Αμερικκκή δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες οι Αμερικκκές τι σημαίνουν».
Κ. Καβάφης, ολίγον τι αλλαγμένος, με το συμπάθειο...

Τα Εφτά Θαυμάσια Προτερήματα

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Ηταν απο το 590 εως το 604 μΧ,
ο Γρηγοριος ο Α, στη Ρωμη Πάπας.
Εγω ακομα, δεν τον γνωριζα προσωπικα,
μα μου ειχαν πει όμως οτι δεν ηταν βλακας.
Τον ειχα δει καποιες φορες,
σε καποιες δημοσιες εκδηλωσεις.
Ειχε ζητησει να βρεθουμε,
μα εγω τοτε ημουν καθε μερα σε μπαχαλα και διαδηλωσεις.

Δεν γουστारा πολλά πολλά να έχω με την εξουσία.
Πόσο μάλλον, με την εκκλησία.
Να μη σας τα πολυλογώ, μέσω ενός διακόνου κοινου μας φίλου,
για την ακριβεία, αφεντικού ενός ωραίου σκυλου,
που καναμε βολτες μαζί στην παραλία,
-εγώ δεν είχα σκυλο, αλλά αυτο δεν έχει σημασια-
μου ζητησε να γραψω ενα κειμενο. Οχι πολυ μεγαλο,
και τα εφτα πιο θαυμασια –κατ’ εμε- προτερήματα σε σειρά να
βαλω,
γα να τα κανει κανονα για ολους τους χριστιανους.
Θα τα αναρτουσε σε ολους τους ναους.
Θα εβαζε, ειπε, και την υπογραφη μου πανω-πανω:
Ο Νικος Κουφοπουλος, θα εγραφε ειπε, τα παραπανω.
Του μιλησα για το παραδοξο που ισως παρατηρησατε κι εσεις.
Και τελος παντων, δεν ημουν ιδιαίτερα ευτυχης,
με την ιδεα το ονομα μου να ειναι σε ολους τους ναους,
και να καθοδηγω εγω, με τα γραφτα μου, τους λαους.

Η σεμνοτητα μου και οι αρχες μου με εμποδιζουν.
Ισως καποιοι να σκεφτουν, ότι κατι τετοια, δοξα χαριζουν.
Η δοξα ποτε δεν ηταν, φιλοι, στις επιδιώξεις μου. Μονάχα,
με καποια συμμαθητρια μου στο λυκειο, τρεις μηνες τα ‘χα.
Δόξα την ελεγαν. Τα χαλασαμε γιατι δεν με καταλαβαινε καθολου.
Μα τελος πάντων αυτά δεν σας αφορουν διόλου.
Στον φιλο διακονο είχα υποχρεωση μεγαλη.
Μου το ξαναζητησε επιμονα παλι και παλι.
Καλα λοιπον αδερφε μου, ειπα, για σενα θα το κανω,
μα δεν γουσταρω παρε δωσε με τους από πανω.
Ενταξει μου λεει, αρχισε λοιπον την ταξινομηση, τη συγγραφή,
και μου τα δινεις αν είναι ετοιμα την Κυριακη.
Ηταν Δευτερα, ευτυχως. Είχα μια βδομαδα καιρο.
Ενταξει, του λεω. Θα κανω ό,τι μπορω.
Καθισα κι εγραψα λοιπον. Τα θετω τωρα στην δικια σας κριση,
και παω να κλεισω, στο μπανιο, που ξεχασα ανοιχτη τη βρυση:

Η Τεμπελιά

Στα πρωτα προτερηματα, εβαλα φιλοι μου την Τεμπελια (Οκνηρία).

Αργότερα γραφτήκαν και σχετικά διασημα βιβλία.

Ένα από αυτά, ίσως το πιο διασημο, είναι: Το δικαίωμα στην τεμπελία.

Πωλ Λαφάργκ ο συγγραφέας. Τον Μαρξ τον ήξερε καλά, αφού την κορη του είχε παντρευτει. Αυτοκτονησαν μαζί μετα, για να αποφυγουν τα γηρατεια. Δικο τους θεμα αυτό δεν με αφορα.

Με διαβασε όμως οφειλω να πω προσεκτικά και επειδη ειχε πολύ χρονο, μπηκε και στα πιο βαθεια. Μιλησε λοιπον για μια αλλοκοτη τρελα των ανθρωπων στην καπιταλιστικη κοινωνια.

Η τρελα αυτή είναι ο ερωτας για τη δουλειά. Πάθος. Μανία, που φτανει μεχρι την εξαντληση των ζωτικων δυναμεων του καθενος.

Αυτά εμας δεν μας αφορουν-ετσι δεν είναι φιλοι;- ευτυχως.

“Μόνον η τεμπελιά κρύβει τον θησαυρό που ο άνθρωπος ονειρεύεται”,

γράφει ο Κάσιμιρ Μάλεβιτς σε ένα ωραιο βιβλιο, χωρις να το διαπραγματεύεται:

“Η τεμπελια ως πραγματικη αληθεια του ανθρωπου”, ο τιτλος. Να το βρειτε.

Να το διαβασετε και θα με θυμηθείτε.

Οι αρχαίοι φιλοσοφοι φυσικα γνωστοι τεμπεληδες, μεγαλοι.

Στωικοι, κυνικοι και τοσοι αλλοι.

Μονο με την ανυψωση του πνευματος απασχολημενοι, και την απολαυση της ζωης συνολικα. Και όχι εξαρτημένοι, από ανουσιες ασχολιες, κουραστικες και ψυχοφθόρες.

Μονο ετσι ίσως οι μερες που ερχονται γινουν ελπιδοφορες.

Μην ακουτε τα καλεσματα κατι αθλιων γιάπηδων ταχα μορφωμένων.

Ουτε φυσικα των πολιτικων, δημοσιογραφων, παπαδων και αλλων βολεμενων.

Στην ομορφια της τεμπελιας εσεις εντρυφήστε.

Και σε αλλους, ανικανους το μεγαλειο της να γευθουν, τις εργασιες αφηστε.

Ένα παραδειγμα μεγιστης τεμπελιας σας δινω εδώ:

Με ετοιμο το σέικερ για φραπε, περιμενεις να κανει σεισμο.

Είναι απλο.

Για τους Συβαριτες, τι να πει κανεις; Τι τρυφερα υψιστη, πολυτελής οκνηρια;
Ένα διπλωμενο ροδοπέταλο στο στρωμα, τους προκαλούσε αϋπνια[1].

Η Αλαζονεία

Σπουδαια στα αληθεια, αγαπητοι μου φιλοι αρετη, είναι η αλαζόνεια.

Μου τα ειχε πει κι ο Νιτσε αυτά. Δεν εχει σημασια, αν Νοεμβρης ηταν ή Δεκεμβρης -δεν θυμαμαι πολύ καλά- που μου μιλούσε για τον Υπερανθρωπο του και για αλλα τινά. Δημοσιεύτηκε στη Βαβυλωνια και αυτή η συνεντευξη πριν χρονια. Σε μια Αθήνα ομορφη, ντυμενη στα λευκα απ' τα χιονια. Και οι μηδενιστές ποιητες επισης τα εχουν πει. Επιτρεψτε μου να σας παρουσιασω εδώ έναν σπουδαιο. Μορφη ηρωικη.

Είναι ο Ρέντσο Ναβατόρε, ο Ιπποτης του Μηδενος. Διαβαστε τον καποια στιγμη. Αξιζει ο κοπος αυτος. Ναι, ειμαι αλαζονας. Κακος. Εκδικητικος. Δεν θελω να ειμαι “αντικειμενικα” σωστος. Ουτε σε πολλους, σωνει και καλά, αρεστος. Ναι, ο ελευθερος εαυτός μου μόνο, υπερτατος θεος. Τωρα ισως αρχισουν καποιοι: “Μα τι μας λεει τωρα αυτος; Η Δημοκρατια σεβεται τη γνωμη του καθενος”. Ενταξει, μα εγω δεν ειμαι δημοκρατης. Μαλλον ειμαι αναρχικος. Χμ, βεβαια και αυτος ο τιτλος, είναι λιγο προβληματικος. Θα τα πουμε παλι όμως αυτά. Δεν είναι τωρα ο καιρος.

Η Λαιμαργία

Θελω να γευθω τα παντα. Και όχι αυριο, τωρα. Ουτε στην άλλη τη ζωη φυσικα. Εκει δεν θελω δωρα. Με άφταστη λαιμαργια να ρουφηξω θελω τη ζωη ως το μεδουλι. Το συνθημα αλλωστε είναι παντα εδω: Να μην ζησουμε σαν δουλοι. Δεν χρειάζεται αλλα να πω για την λαιμαργια. Για οσους διαφωνουν, υπαρχει και η Νηστεια.

Η Λαγνεία

Τι να πρωτοπεις για την λαγνεία; Τον λογο δινω ευθυσ,
σε έναν παιδικο μου φιλο. Καθ'όλα συνεπης.
στην αναζητηση του παθους, της λαγνειας. Της σαρκας της
γυμνης.

Κυριες, κυριοι, ο εξαίρετος Κωνσταντινος Καβαφης και:

Το Σύνταγμα της Ηδονής

Μη ομιλείτε περί ενοχής, μη ομιλείτε περί ευθύνης.
Όταν περνά το Σύνταγμα της Ηδονής με μουσικήν και σημαίας·
όταν ριγούν και τρέμουν αι αισθήσεις,
άφρων και ασεβής είναι όστις μένει μακράν,
όστις δεν ορμά εις την καλήν εκστρατείαν,
την βαίνουσαν επί την κατάκτησιν των απολαύσεων και των παθών.

Τι άλλο μετα από αυτό μπορεί να πει κανεις;
Σε ό,τι με αφορά, ποτέ μου δεν υπήρξα ασεβής.

Η Απληστία

Σημαντικη σαφως στην εξελικτικότητα η απληστια.
Είναι η αντιδραση του επιθυμητού. Φυσικη διαδικασια.
Το αντιθετο του άπληστου είναι ο "πληστός",
που σημαινει πλήρης, ολοκληρωμένος (θεε μου, τι βαρετος...).
Στις αναγκες του εξαιρετικα ολιγαρκης.
Επομενως, ευχαριστημενος με αυτά που εχει. Ευτυχής.
Ευκολο θυμα για τον πλεονεκτη. Κι εδώ επιτρεψτε μου μια
παρατηρηση:
Η απληστια για την ολοκληρωση,
οδηγει στην ολοκλήρωση της απληστιας.
(Τι πίνω το άτομο; Πώς βρεθηκα στους δρομους της φιλοσοφιας;).
Στους απληστους για γνωση το ανθρωπινο γενοσ χρωσταει πολλα.
Οι αρχαιοι ελληνες αυτό το ηξεραν καλα.
Με τον πλουραλισμο των ιδεων, προεκυψε φως,
το οποιο μεταλαμπαδεύτηκε και το πηρε ο δυτικος-και όχι μονο-
πολιτισμός.
Το ειδος αυτου του φωτός, ονομαζονταν Φάος.

Που σημαίνει φως από αυτοκαυστο υλιστικό μανδύα, που καίγεται στο χάος.

Ενός πνευματος, που φλεγεται χαοτικά.

Τα ηξεραν ειπαμε οι αρχαιοι αυτά καλά.

Αυτος που καίγεται προσφέρει το φως του, στο συνολο. Εστω και αν είναι έμπειρος ή ένπυρος ο χαμος του. Αυτό που χαρακτηριζει λοιπον την πληροτητα, είναι ο εφησυχασμος.

Αντιθετα, η απληστια, είναι της ανησυχίας ο οργασμος.

Ζω και ανησυχω σημαίνει ειμαι ενεργος.

Οριζω εγω τις νορμες μου, τις οποιες επεκτείνω στον κοινωνικο περιγυρο (Κουραστικα. Χρειαζομαι ένα... κινίνο).

Η Ζηλοφθονία

Ο ρόλος της παντοτε σημαντικος και σαφως... επαναστατικος.

Η περισσή και συσσωρευμενη ζηλοφθονια, εναντια στην Γαλλικη αριστοκρατια ηταν μια –μαζι με άλλες φυσικα- βασικη αιτια για την Γαλλικη Επανάσταση. Μα και στην υπηρεσια του τελικου σκοπου του ανθρωπινου γενους μαλλον, -αποτρεποντας τους ανταγωνιστες από το περιβαλλον- που προσπαθει να γονιδια του να μεταφερει στο μελλον από το παρον.

Τελικα, φαινεται να εχει τις ριζες της στο αναπαρωγικο μας παρελθόν.

Στην παλαια διαθηκη, με την δεκατη εντολη, ο θεος διαταζει να εισαι μακρια από μια γυναικα που είναι ομορφη πολύ, αν αυτη είναι του διπλανου σου. Πρέπει λεει ο θεος να υπαρχει ταξη.

Θεέ, δεν εισαι ενταξει...

Η Οργή

Ριξτε μια ματια. Η Keny Arkana θα σας πει.

La Rage στα γαλλικα. Θυμος, οργη.

<https://www.youtube.com/watch?v=eao0u0nH8pU>

Στο B-Fest το 2010 είχε έρθει. Ημουν εκεί.
Στης Βαβυλωνίας το φεστιβαλ, στην Αρχιτεκτονική.
Χιλιάδες κοσμος. Κλεισαν οι δρομοι. Ενταση πολύ.
Είχε προηγηθεί τον Δεκεμβρη του '08, η δικια μας η οργη.

Φυσικα, όπως σας ειπα και στην αρχη,
ο Γρηγόριος δεν ηταν βλακας.
Καταλαβε ότι κατι δεν παει καλα,
και πως δεν θα ηταν για πολύ ακομα Πάπας,
αν τα Εφτα Θαυμασια Προτερηματα διαδιδονταν στο λαο.
Και αντι θυμωμενος να πει: Παρτε τα αυτά αμεσως και δρομο από
εδώ,
εξυπνα, διεταξε να δωθουν ως εχουν, όχι όμως ως προτερηματα,
μα ως Τα Εφτά Θανασιμα Αμαρτηματα.
Χρονια πολλα περασαν από τοτε, και ολοι εχουν «λυσσάξει»
με την περιβοητη λιστα. Να μας βαλουν θελουν σε “ταξη”.

Να εχουν μονο αυτοι στα χερια τους την εξουσια,
και το δικαιωμα στην... αμαρτία.

Στον τρομερο Μεσαιωνα, στον σκοταδισμο με ολη τη βαρβαροτητα
ανηκει των Εφτα Θανασιμων Αμαρτηματων η πατροτητα.
Φιλοσοφοι, διανοουμενοι, καλλιτέχνες, ποιητες και αλλοι
πολλοι,
φροντιζουν να είναι στον κάθε Πάπα, αρεστοι.
Μας κουναν το δαχτυλο.Τον δείκτη τον δεξιο,
ενώ στης εξουσιας το χρημα και το γοητρο, εχουν απλωμενο το
χερι το αριστερο.
Γλοιώδεις, χαμερπείς, ζήτουλες, προσκυνημένοι. Έχουν πουληθεί.
Τους έχω σιχαθεί.

Τραγούδι τώρα. Ηρθε η στιγμή:

Μην ξημερώσεις Ουρανέ

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.
Στη μέρα πες μην έρθει.

Να τελειώσει πρώτα το τραγούδι.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.

Στης νύχτας το όμορφο ψέμα
κρύψου. Κάνε πως δεν μας βλέπεις.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.

Λίγο ακόμα και όσα μέσα μου με καίνε
να βάλω σε μια τάξη.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.

Όμορφοι δαίμονες ήρθαν στα μέρη μας απόψε.
Μην φοβηθούν και φύγουν.

Μην ξημερώσεις Ουρανέ.

Ακούς; Μην ξημερώσεις.

Υ.Γ.1. Του φιλου Στέλιου Φαιτάκη το έργο στην φωτογραφία.
Χαιρετισμούς του στέλνω από εδώ με την ευκαιρία.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια
nikos1789@gmail.com

[1]Κάποιος Συβαρίτης, παραπονιόταν επειδή είχε πλαγιάσει σ' ένα κρεβάτι με στρώμα το οποίο είχε πάνω του φύλλα από τριαντάφυλλα, κι έλεγε πως δεν είχε μπορέσει να κοιμηθεί όλη τη νύχτα, γιατί ένα ροδοπέταλο έτυχε να είναι διπλωμένο και τον ενοχλούσε.

Καλογρέζα 1-10-1987 | Οραμα-

Μαρτυρία

Νίκος Κουφόπουλος

Εγενόμην εν πνεύματι εν τη Κυριακή ημερα,
ενώ ο βλακας νομιζα πως ητανε Δευτερα,
και ήκουσα φωνήν οπίσω μου μεγάλην ως σάλπιγγος λεγούσης:
“Ο βλέπεις γράψον εις word, και πέμψον ταις ...Μενούσης”.
Οπα λεω, κατι γινεται, αυτό τραγουδι είναι.
Μαλλον ηπια πολύ, σκέφτηκα, μα η φωνη μου λεει: “Μείνε”.
Και εκει επεστρεψα βλέπειν την φωνήν ήτις ελάλει,
και επαθα ρε μαγκες, πλακα μεγαλη.

Εν μεσω επτα λυχνιών, ομοιον Υιω Ανθρωπου,
μου λεει: “Γραψε ό,τι πω ατακα κι επι τοπου”.
“Δικε μου”, λεω, “ αμα θες, πεστα στη γλωσσα τη δικια μας,
για να καταλαβαινουνε, ρε συ, και τα παιδια μας”.
Μου λεει: “Ενταξει, ανοιξε αμεσως το PC σου.
Στη Βαβυλωνια να τα βαλεις αυτά, στη στηλη την δικη σου”.
Του λεω: “Φιλε εγινε. Στο υποσχομαι. Θα γινει”.
Και του εβαλα μια ρακη, μιλωντας, να την πινει:

**“Είναι κάτι σταυροδρόμια που συναντιόμαστε και ύστερα
χανόμαστε...” *1**

Ραντεβού στο άλσος...

A: Χαχαχα ήρθατε; Εγινε και κάτι πάνω; Άκουσα ειδήσεις και κατάλαβα;

B: Ναι μικροσυμπλοκή. Ε, τι να γίνει στη Σαλόνικα, μεγάλη; Χαχαχαχα.

A: Εσύ ρε μικρέ από κοντά; Να κοιμάσαι ρε και λίγο γιατί η επανάσταση δεν προειδοποιεί και μπορεί να τη χάσεις στο χασμουρητό.

M: Κάνε μας τη χάρη με τα αστεία σου ρε βλάχο.

B: Μας “πήρανε” τη μηχανή αλλά ήρθαμε με αμάξι. Το “πήραμε” από τη Σοφίας. Τρείς ώρες κάναμε από πάνω και θέλει λάστιχα.

A: Το γάμησες ε; Αυτό είναι ρε φίλε το Celica το 1600; Μπράβο

ρε. Ο μικρός μαζί ε; Ψύχραιμος και τουμπεκής;

B: Ο καλύτερος αλλά δεν με αφήνει να κοιτάω γκόμενες. Αποσπώμαι λέει. Το Celica θα το πάρεις αργότερα εσύ.

A: Οκ θα πάμε τελικά απόψε. Θα ερθουν και οι άλλοι αναγκαστικά γιατί έχουμε συνάντηση σήμερα να πουμε πράγματα. Παίρνεις εσύ το πεζώ. 504 είναι τελικά θα ανοίξει εύκολα και μπαίνω οδηγός στο Toyota εγώ.

M: Πεντε ρε πουστη μου; Καλα, δυο λεπτα δουλεια είναι βεβαια. Εγώ θα μπω στο πεζω με τον B. Ποιος να φέρει τα πράγματα; Να πάω εγώ; Οκ. Τα σορτ;

A: Φέρε δύο σορτ εννιάρια. Τα παραμπέλουμε τα έχετε πάνω σας έτσι δεν είναι;

B: Φέρε και κανά κουφέτο να γεμίσουμε. Πρώτα θα πάμε να φάμε σεφταλιές σε ένα Κύπριο που φτιάχνει καλές, να κουβεντιάσουμε κιόλας.

M: Σκατά θα φάμε παλι σήμερα; Πατσά και μαλακιές τρώτε και χέζετε συνέχεια μαλάκες.

A: Ασε ρε με το τσίζμπεργκερ, φλώρε, και με τα τοστ.

B: Λοιπόν μάγκες έρχονται «λαϊκοί» και καριόλια εδώ στο άλσος και ζευγαράκια. Να φεύγουμε. Θα περάσω από την «πάνω» να δω που βρίσκονται οι μπάτσοι σήμερα γιατί αλλάζουν βάρδια σε λίγο. Τους ακούω καλά πλέον και τους γράφω όλο το 24ωρο.

A: Εγώ θα σας περιμένω με τους άλλους. Κανονικά θα έπρεπε να πάμε οι τρείς μας αλλά θέλει και κουβέντα με σεφταλιές ο B. Πέντε άντρες σε ένα αμάξι. Κάρφωμα πολύ. Τελος πάντων.

B: Πες στο μικρό να φέρει την ξαδέρφη του να ανακατευτούμε...

M: Αι γαμήσου αφοροδισιακέ.

A,B: Χαχαχαχαχαχαχαχαχαχα.

A: Έφυγα.

B: Χέζω και φεύγουμε. Αντε γεια τα λέμε αργότερα (Ο B. ειχε μονιμο προβλημα με το εντερο του).

Δυο ώρες αργότερα...

A: Πέντε άντρες με πιστόλια σε ένα αμάξι! Έλα μουνί στο τόπο σου.

B: Μη λές για μουνιά, είναι μικρά παιδιά εδώ.

Μ: Αντε γαμηθείτε εσείς και τα μουνια. Πάμε για δουλειά θα σοβαρευτείτε;

Δ: Χαλαρώστε. Είχαμε και διαδήλωση σήμερα και μοναστηράκι.

Α: Πουλήσαμε;

Ε: Εκατόν είκοσι ΑΝΑΡΧΙΕΣ. Με άκουγαν μέχρι το θησείο.

Μ: Πάλι εργατικά συμβούλια και γενικευμένη αυτοδιεύθυνση φώναζες ε;

Ε: Όχι, θα φώναζα για τον Νίτσε και τον Καμύ. Αντε κορόιδο έχεις τσιμπήσει από το βλάχο.

Β: Περνάμε από τους μπάτσους τώρα στη Κατεχάκη.

Ε: Πάλι από εκεί;

Μ: Είναι καθιερωμένο αυτό πριν τις δουλειές για να συγκροτήσουμε την ένταση.

Α: Καλά μην ιδεολογικοποιούμε τις μαλακίες μας. Πάμε γιατί το θελει ο μικρός και γιατί τσαμπουκαλεύεται έτσι και ο Β. Γουστάρουν έτσι αλλά δεν είναι έτσι.

Περνάνε Κατεχάκη, έξω από τους μπάτσους ...

Β: Πιο πάνω μετά το κτίριο βλέπω τροχονόμο στα φανάρια.

Σταματάει ανοίγει το παράθυρο και ζητάει φωτιά από τον τροχονόμο. Ο άνθρωπος καταλαβαίνει τα πάντα, αρνείται ευγενικά και σαν νοήμων οικογενειάρχης, ξεχνάει τη σκηνή.

Ταβέρνα...

Σεφταλιες όλοι. Ο μικρός σαλάτα.

Α: Τελικά θα παμε ολοι για την Μοτορολα, και αυτό δεν είναι αισθητικο ρε μαγκες. Πεντε άτομα για κλοπή αυτοκινήτου αντι για δυο ; Να τους αφήσουμε τους άλλους.

Β: Μεχρι να τους αφήσουμε θα το εχουμε παρει. Και μην ξεχνας εχουμε και το Celica.

Μ: Γαμησε τα. Πεντε άτομα. Και μενα δεν μου παει. Σαν την 17 Ν θα ειμαστε ρε πουστη μου που πανε πεντε άτομα για ένα Βαν, που θελει μισο άτομο με ειδικες αναγκες.

Α: Ξερεις γιατι πανε τοσοι; Όχι για να το κλεψουνε, αλλα για να το κουβαλησουνε.

B: Αυτοι εκλεψαν την HONDA την N την 400αρα !!!Ακου να δεις !!! Αυτή την αφηνουν ξεκλειδωτη οι ιδιοκτητες. Είναι για εκδρομες μονο.

E: Μη λετε μαλακιες είναι επαγγελματιες...Χαχαχα...Μπαινουν πεντε ατομα σε τραπεζα που εχει δυο ενεργα ταμεια !!! Χαχαχα...

A: Τα μετρανε μεσα μαλλον, δεν τα εχουν μετρησει πριν...Χαχαχα...Εδώ ειχαν κανει ενεργεια με το 128 το φιατ και μπηκαν τέσσερεις μεσα!!! Πως ξεκίνησε ένας θεος ξερει.

B: Εσυ χοντρε με τι αμαξι θα πηγαινες;

A: Ρωτα ολους κι εγω θα πω τελευταιος.

B: Ακουω συντροφοι...Χαχαχαχα

M: Φιατ 127 συν παπακι.

Δ: Giulietta για τεσσερα ατομα.

E: Mini cooper συν παπακι λογω Σολωνος.

A: Η Σολωνος μεχρι Μασσαλιας ρολαρει. Αν μπεις Μασσαλιας πας οπου θες.

B: Στο θεμα μας χοντρε. Για πες.

A: Κοιταξε, μιλαμε για δουλειες τωρα όχι για τα αυτοκινητα τα δικα σου Λαμπορκγινι , τζαγκουαρ κλπ.

B: Πες ρε μαλακα τωρα. Αρχισες το παραμυθι;

A: Φιατ 125. Τέσσερεις μεσα. Τι να κλασει το Galant.

B: Τι ειπε ο ανθρωπος τωρα; Ρε δεν το περιμενα απο σενα. Που το ξερεις το 125 ρε αρχιδι εσυ ;

A: Ολες οι δουλειες στη Ρωμη με αυτό γινονται. Ασε που εχει παρει και ραλυ. Ψαχνομουνα με αυτό. Το οδηγησα φιλε. Δυσκολο σαν αλογο που δυστροπει.

B: Μενω μαλακας. Μπραβο χοντρε. Αυτό είναι για εσας τους τρομοκρατες το αυτοκινητο. Το ξερω καλα. Λοιπον ξεκίναμε ; 1^ο Τι εγινε με τον «χεστη»; 2^ο Επαρχια ή κεντρο για λευτα ; 3^ο Λατομεια –εχουμε παει με τον Μ θα σας πουμε- και 4^ο Επομενα χτυπηματα.

M: Το ξερετε ε; Επιανε ο «χεστης» τον χοντρο και τον παρακαλουσε να μην βαζουμε άλλες βομβες γιατι τον παρακολουθουσαν ελεγε. Επιανε μετα εμας και μας ελεγε τα ιδια. Του ειπαμε να μην μας ξαναπιασει στο στομα του.

B: Τον πηρα κι εγω και του μιλησα αυστηρα. Δεν θα συνεχισει τη

μουρμουρα. Καλα οι αλλοι γιατι τον παιρνουνε;

A: Είναι κλειδαρας. Ο καλλιτερος της περιοχης. Ο μαλακας αντι να το εκμεταλλευτεί καθεται και φοβαται. Ενώ θα τον πιασουν. Σιγουρα θα εχουν κατι οι μπατσοι γι αυτόν.

B: Από Σεπολια μαλλον.

A: Μαλλον καποια μαλακια θα είναι παντως γιατι δεν θελει να ακουει για τα αλλα.

B: Τελος. Επαρχια με χοντρο, εμενα και έναν οδηγο. Ενας στο φουσκωτο κι ενας στο Βαν στη στερια. Πότε ;

E: Εχω διαφορα περιεργα. Από βαφτισια μεχρι πανελλαδικα, οποτε Νοεμβριο.

A: Και Δεκεμβριο. Ο χειμωνας είναι συμμαχος αλλα πριν τα χριστουγεννα.

Δ: Κι εγω για Δεκεμβριο.

B: Ολοι. Εσυ Μ θελεις αυριο ε; Δεν σε βλεπω καλα.

M: Αντε γαμησου ρε μαλακα.

B: Χαχαχαχαχα...

E: Μολις τελειωσουμε από δω ρε συνεχιζουμε. Θα βρουμε καπου να στανιαρουμε. Σε καμια πατλιά(*2). Θα μας γαμησει ο Νετσογιεφ αν δει να καθομαστε τοσες μερες, Χαχαχα...

M: Αστεια. Μαλακες. Υποκαταστατο της ανολοκληρωτης ζωης. Παρεκλιση να αποφυγουμε την πραγματικοτητα.

Δ: Τι ειπες τωρα ρε φιλε!!!...

B: Για τα λατομεία μια ενημερωση: Πήγαμε με τον Μ σε αρκετα. Κάναμε μια εκστρατεία και μαζέψαμε πολύ πράγμα από ότι ξέρετε μα έτυχε και ένα συμβάν με φύλακα.

A: Τον Μ τον έχεις φορτώσει. Θα πρέπει να σταματήσουν οι εκστρατείες δεν είναι φυσικό αυτό που γίνεται.

B: Τι θες να πείς ότι ειμαστε ψυχασθενείς.

A: Λέω πως δεν μπορούμε να λειτουργούμε έτσι. Μιλήστε και οι άλλοι ρε μάγκες.

Δ: Αφου έχουμε τόσα πράγματα δεν υπάρχει ανάγκη να τρέχουμε συνέχεια. Και εσυ Μ να αρνείσαι. Δεν είναι μανιέρα αυτό που κάνουμε.

B: Ωραία θα ρωτάω την ομάδα πρώτα. Αυτό θέλετε;

E: Ναι αυτό θέλουμε. Πάμε για τα επόμενα κτυπήματα τώρα. Εγώ προτείνω να κτυπήσουμε την πληροφορική, τη σύγχρονη τεχνολογία

Μ: Κυριαρχία και τεχνολογία δημιουργούν στην κοινωνία τείχος αποκλεισμένων μεταξύ των κατόχων τη γνώση και των άλλων. Πέρα από αυτό η σύγχρονη τεχνολογία στα χέρια των μπάτσων θα δώσει υπεροχή στο κράτος επιτήρησης. Τώρα παρακολουθούμε εμείς τους μπάτσους σε λίγο με την τεχνολογία δεν θα μπορούμε να βγούμε από τα σπίτια μας.

Α: Που χτυπάμε;

Μ: Να ξεκινήσουμε από τη γνωστή εταιρεία.

Δ: Και εγώ αυτή είχα υπόψη μου.

Α: Είναι προωθημένο κτύπημα για να την καταλάβει ο κόσμος. Πόσοι έχουν κομπιούτερ εδώ; Πολύ λίγοι. Αλλά δεν πειράζει Μιλάμε για το μέλλον.

Δ: Μην την πάθουμε σαν το Μινιόν που πήγαν οι άλλοι και το έκαψαν ενάντια στην εμπορευματοποίηση και στον καταναλωτισμό και τελικά ήταν απώλεια για τους φτωχούς καταναλωτές και άφησε ανέργους εκατοντάδες.

Α: Λές να πάθουμε τέτια ζημιά. Θα πούμε αν μας πιάσουνε ότι τα λέει και ο Μπονάνο στην Ιταλία αυτά για να ψαρώσουνε... Χαχαχα...

Μ: Κανονική καταστροφή όχι συμβολικά. Να δείξουμε τη σοβαρότητα.

Α: Ναι ρε τι συμβολικά. Σαν τον ΕΛΑ θα κάνουμε που έχει γαμήσει τα καλάθια με τα κουλούρια και τα καφάο;

Β: Εχω μάθει ότι πηγαίνουν με αστικό στις δουλειές.

Δ: Ναι η οδήγηση είναι μέχρι μιας ηλικίας. Χαχαχαχα...

Μ: Οκ το κοιτάω με τον χοντρό. Στις στήλες του Ολυμπίου Διός κοντά είναι. Και έχει σεκιούριτι μέσα.

Α: Καλά θα του κάνουμε νόημα να ανέβει όροφο.

Μ: Όπως στη Λαχαναγορά.

Β: Α ρε κολοπαιδα, δεν μπορώ να καταλάβω. Όπου φοβάμαι εγώ δεν φοβάστε εσείς και όπου δεν φοβάμαι εγώ φοβάστε εσείς.

Α: Γι' αυτό είμαστε έξω εμείς...

Μ,Α,Δ,Ε: Χαχαχαχαχαχαχαααχαχαα...

Β: Ελα κοφτε το. Αυτά τα κτυπήματα που κάναμε έγιναν απανωτά και πρέπει να συνεχίσουμε. Εγώ έδωσα το ένα ΟΥΖΙ στους άλλους και μου είπαν μπράβο ρε πόσοι είστε; Είστε πολύ οργανωμένοι και τα τοιαύτα.

Μ: Εχουμε τον περισσότερο οπλισμό και εκρηκτικά που δεν έχει

κανέννας αυτή τη στιγμή και είναι και μια δυνατότητα για το που θα πάμε σαν προοπτική.

A: Να ανοίξουμε και να δημιουργήσουμε ρεύμα, κίνημα ένοπλο και όχι οργάνωση. Το κλειστό είναι εύκολο. Να κάνουμε εμείς μόνο δεν λέει. Μην παραμυθιαζόμαστε μόνοι μας επειδή η κοινωνία βλέπει αυτά που κάνουμε σαν τον κινηματογράφο.

E: Το υποκείμενο ποιο είναι; Το αναρχικό που το έχουμε ή το εργατικό-κοινωνικό.

M: Οι άλλοι επειδή στο δρόμο είναι άσχετοι επιχειρησιακά πιθανόν να έχουν το πολιτικό αλλά και αυτό είναι παραδοσιακό. Κάνουν ενέργειες για την κοινή γνώμη και όχι για την κοινωνία. Να οπλίσουμε τους δικούς μας πρώτα μαζικά να δούμε τις δυνατότητες του δικού μας υποκειμένου μιας και τα βασικά στοιχεία της παραβατικότητας τα έχει ο χώρος

A: Πρέπει να το προσέξουμε αυτό με τις ληστείες. Επειδή είναι εύκολο μπορεί να οδηγηθούμε σε άλλους ατραπούς ειδικά όσοι θα αρχίσουν τώρα.

M: Πρέπει να βγάλουμε ανακοίνωση που να λέει ότι όλα τα απαλλοτριωθέντα πάνε στην οργάνωση ή στην κοινωνία ουτε μια δραχμή σε μας. Αλλιώς στη Α' πτέρυγα με τους απατεώνες.

A: Εντάξει κάτι να παίρνουμε δεν είναι εποχή Ντουρούτι.

M: Ουτε το σάντουιτς πριν τη δουλειά. Εγώ λεφτά από δουλειά δεν ξαναπαίρνω μοιραστείτε το μερίδιο μου.

A: Ρε συντροφε, ένα 10% ρε φίλε έχουμε «οικογένειες» και δεν έχουμε δουλέψει ποτέ.

M: Στα αρχίδια μου χοντρέ να κάνεις δουλειές για την επιβίωση άλλες και 'γώ μέσα ειμαι. Χθες δεν σου δωσα το μεριδιό μου; 800.000 δραχμες δικό σου!

A: Δουλειές με σένα δεν ξανακάνω και μη σε δώ να κάνεις με άλλους. Αντε με τον γελοίο τον Τσερνιτσέφσκι, μαλάκα. Εγώ στον έμαθα για να ξεφύγουμε από την αναρχία, αυτή τη μητέρα της νοικοκυροσύνης με τις συντρόφισσες-οι.

A: Ελα ρε, ηρέμησε.

M: Όχι δεν ηρεμώ. Σε λίγο θα μιλάμε και για γκόμενες εδώ πέρα και για ευδαιμονισμό. Ήδη αρχίζουμε δειλα-δειλα και πίνουμε ποτάκια. Γυμναστήριο από πότε έχει να πάς;

A: Οκ, δουλειές επαναστατικές μόνο για την οργάνωση και την

κοινωνία. Εσυ Β τι λές.

Β: Βρίσκω από άλλου.

Δ: Συμφωνούμε όλοι.

Α: Καλώς. Μακάρι να μη μας κάψει ο θεός. Θα γαμηθούμε να επιβιώσουμε. Διπλη βάρδια δηλαδή;

Μ: Είμαι αμετακίνητος.

Ε: Εντάξει χαλάρωσε. Στα εργατικά συμβούλια αύριο δεν θα υπάρχει χρήμα.

Α: Σοβαρά ρε και εμεις τι θα κάνουμε;

Δ: Θα δουλεύουμε όλοι μαζί με τις συντρόφισες και θα χαιρομαστε την εργασία τραγουδώντας τη διεθνή γιαυτο το καλό που μας βρήκε της αμίσθωτης εργασίας. Χαχαχα...

Μ: Καλα καλά, καφενόβεια αστεία. Τα ακουω στην αγορα τη νύχτα που πάω αναγκαστικά με το χοντρό για πατσά και τρώει όλο στιφάδο. Δεν ντρέπεσαι ρε να κυκλοφορείς;

Α: Ρε γελοίε χοντρό με έβγαλε ο «χέστης», επειδή πεινάει και το λέει παντού. Πάμε ένα 6θάρι στο τετράγωνο; Αντε με το μονόζυγο ψυχάκια. Εχεις φουσκώσει και καρφώνεσαι το ξέρεις;

Μ: Πες τι συμφωνήσαμε.

Α: Τελειώνουμε με αυτό που το έχουμε από πριν το 80 αφού συμφωνήσαμε στη γραμμή του Μ : Η ληστεία δεν είναι επαναστατική. Η ιδιοκτησία είναι κλοπή και η κλοπή είναι ιδιοκτησία. Όποιος ντρέπεται να λέει ότι είναι κλέφτης έχει τον οίκτο μας. Όποιος, θέλει να λέγεται επαναστάτης ληστής την περιφρόνησή μας. Μόνο όταν τα απαλλοτριωθέντα πάνε όλα στην κοινότητα τότε ο θαυμασμός μας είναι γαλαντόμος. Πάμε στο άλλο;

Β: Λοιπόν μάγκες εγώ συμφωνώ να ανοίξουμε γιατί θα έχουμε και μεγαλύτερη ευρύτητα χώρου να κινούμαστε σε όλη την Ελλάδα. Εγώ σαν παράνομος για παράδειγμα αυτό με βολεύει

Δ: Είναι και ο κρατισμός και το κεφάλαιο που αναδιαρθρώνονται με γοργούς ρυθμούς και δημιουργούνται συνεχώς νέα υποκείμενα. Στο χώρο μας το ένοπλο χάνει συνεχώς τη δημοφιλία του και αυτό θα συμβεί και στην κοινωνία. Ο χώρος και οι δυνάμεις μας σε μαζικό επίπεδο είναι πολύ μεγάλες τώρα αλλά το 80 τελιώνει, το βιοτικό επίπεδο ανεβαίνει κατακόρυφα μαζί με τον καταναλωτισμό και την εξατομίκευση. Το πανκ συμβολίζει και

νοηματοδοτεί το τέλος των αφηγήσεων.

A: Συμφωνώ. Δεν υπάρχει μέλλον δεν υπάρχει άλλη κοινωνία.

Μοτορόλα... *3

B: Λοιπόν περάσαμε από το αμάξι. Το είδατε. Το πεζώ έχει μεγάλη Μοτορόλα στο πορτομπαγκάζ.

A: Φύγαμε θα τους γαμήσουμε όλους.

Πλησιάζουν και παρκάρουν δίπλα στο πεζώ.

Κατεβαίνει ο Β το ανοίγει σε 20 δεύτερα μπαίνει και ο Μ και φεύγουν για Καλογρέζα να ανοίξουν και να πάρουν τη Μοτορόλα που βρίσκεται στο πορτομπαγκάζ. Όλα γίνονται γρήγορα . Στο δρόμο δύο κλεμμένα αυτοκίνητα “Α εθνικής”. Φτάνουν στη Καλογρέζα και παρκάρουν όπως πρέπει. Το ένα μακριά από το άλλο σε επίπεδο βολής.

Μονο που υπάρχουν καποια μικρα προβληματα...

B: Δεν ανοίγει ρε φίλε το πορτομπαγκάζ είναι δυνατόν! Φώναξε το χοντρό.

A: Ούτε με κατσαβίδι; Δεν πήραμε το ελβετικό γιατί μπουρδέλο κλειδαριές έχει το πεζώ μπροστα. Στο γαμημένο το πορτομπαγκάζ θα κολλήσουμε!

Το πορτομπαγκαζ όμως δυστυχως αρνείται να ανοιξει...

A: Έχουμε 15 λεπτά εδώ και από τα γυρω παράθυρα θα ανοίξουν κάνα φώς. Νά'χουμε το νου μας. Λέω να φύγουμε.

B: Θα χάσουμε τη Μοτορόλα τρελλός εισαι; Πάω με το μικρό στην «κάτω» να πάρουμε σκύλα.

A: Θα ξημερώσουμε ρε πούστη μου πάλι.

Μισή ώρα αργότερα:

A: Πάλι τα ίδια. Υπερβολικός θόρυβος για το κολοπορτομπαγκαζ.

E: Τι κάνουμε; Πάω και εγώ εκεί.

A: Πέστους σε δεκα λεπτα φεύγουμε και να πάρουν τα θάρια τα κοντά από μας και να τα πάνε στην «κάτω».

Επαφη με τους μπατσους...:

A: Φιλε περιπολικό.

Δ: Το ειδα.

A: Τους εχουμε. Αλλα σκεφτομαι μηπως γλυτωσουν αυτοι και εμεις τον χαβαλε.

Δ: Κοιτανε σαν σαλεμενοι. Κι εγω σκεφτομαι πώς να γλυτωσουν.

A: Κανουν το μαλακα παντως.

Το περιπολικο πηγαινει αργα. Ιδανική συνθήκη για επίθεση καταπάνω. Αλλά θα γίνει το συνήθης, δηλαδή οι μπάτσοι κατι αντιλαμβάνονται και στη συνέχεια την κάνουν και δεν αναφέρουν τιποτα για την κλήση.

A: Να τους σκοτώναμε έτσι για μια Μοτορόλα ρε φιλε;

Δ: Όχι ρε.Αυτο λεω κι εγω.

A: Ας τους αφησουμε να μπουνε στον κλοιο προς το πεζω.

Τους αφήνουν. Το περιπολικο μπαινει στον κλοιό προς το πεζώ. Οι μπάτσοι κατάλαβαν, κοιταζονται, και συνέχισαν για... τουμπεκί. Σώθηκαν θα έλεγαν μετά αλλά...

Αρχίζουν τα όργανα από τη αλλη μεριά

A: Τι εγινε αρχισαν οι κουμπουριες;

Δ: Κοπαναμε, ερχονται κι αλλα καριολια.

A: Αρχισαν γρηγορα οι δικoi μας απ'τους αλλους.

Μπαμ και μπουμ οι κουμπουριές αυτοι με 38άρια οι άλλοι με παραμπέλouμ σίγουρη η έκβαση.

Ερχονται κι αλλα περιπολικά. Μισοαδειες γεμιστηρες.

Φευγουν σαν κυριοι ολοι. Όλοι;

Τελικά, όχι όλοι...

M: Τελειώνει ο γεμιστήρας. Β σε καλύπτω τρέξε στο γήπεδο και εσυ Ε στο δρόμο πάνω.

Αρχιζε να χαράζει. Τα γερόντια είχαν ξυπνήσει και στα μπαλκόνια έκαναν την παρουσία τους αισθητή.

B: Λοιπόν μπαίνουμε σε σπίτι. Ξημέρωσε. Μας κύκλωσαν...

M: Σκαρφαλώνω εύκολα έλα.

Στο σπίτι...

AA: Ποιοι είστε;

M: Αναρχικοί, περάστε μέσα κυρία μου. Έχουμε πρόβλημα έξω θα καθίσουμε εδώ σαν οικογένεια και θα φύγουμε όταν φύγουν οι μπάτσοι. Μην ανησυχείτε καθόλου. Ωραία, ξυπνήστε τον άντρα σας.

B: Λοιπόν φίλε ντύσου να πάς το παιδι στο σχολειο όπως λες και φέρε το αμάξι σου στο σπίτι. Θα το παρουμε εμείς και εγώ με το αμάξι δεν πιάνομαι. Εντάξει;

XX: Ενταξει. Εντάξει παιδιά.

Φεύγει ο οικογενειάρχης και πάει στο αμάξι με το παιδι (λυκειου) όπου «ξεχνάει» τον συναγερμό και πλάκωσαν οι μπάτσοι από παντού.

Ο κύριος είχε την οικογένειά του μέσα αλλά όταν άκουσε αναρχικοί δεν φοβήθηκε την ομηρεία.

Μπάτσοι παντού...

B: Μικρέ να φύγεις. Θα συνεχίσω εγω φίλε. Φυλακή δεν ξαναμπαίνω.

M: Να βρούμε διέξοδο ή ολοκαύτωμα..

B: Βρήκαμε. Εσύ έξω παραδίνεσαι και εγω φεύγω.

Έξω από την πόρτα: Αστυνομία παραδοθείτε

B: Ελάτε πιο κοντά να ακούσετε την απάντηση.

Και οι σφαίρες έβγαιναν σαν τη δυνατή φωνή του ΟΧΙ που δεν μπορεί να γίνει ΝΑΙ.

B: Βαράτε ρε, εγώ είμαι κερδισμένος. Βαράτε ..και ελεύθερος.

Τον B τον τέλειωσαν στη διαδρομή οι δολοφόνοι του κράτους και ο κύριος του σπιτιού αλλά και οι πολίτες αυτής της χώρας ξαναγύρισαν στην κανονικότητα τους.

Την άλλη μέρα

A: Δεν υπάρχει μέλλον, η μόνη λύση είναι η καταστροφή του συστήματος. Εγώ φίλε πάω εκεί.

Δ: Εχουμε συλλήψεις. Και εγώ πάω στην αλληλεγγύη και στα εργατικά σωματεία.

A: Ωραία δώσε τα κλειδιά να μαζέψουμε τα πράγματα από τις γκαβάτσες και εγώ βγαίνω εκτός για ένα χρόνο. Θα μας ψάχνουνε. Εμένα σίγουρα.

Δ: Εγω θα ασχοληθώ με την πολιτική ανασυγκρότηση γιατί θα φάμε μεγάλη κριτική από το κίνημα.

A: Ξέρεις την γνώμη μου για το κίνημα έτσι. Αγανακτισμένοι μικροαστοί που κλείνει το μαγαζί τους γαμησέ με .Τώρα ακόμα πιο βαθειά σύντροφε.

Δ: Κάνε ότι νομίζεις αλλά οδηγούμαστε σε τοίχο έτσι.

A: Ε τι να γίνουμε αναρχικοί με εφημερίδα και περιοδικό και κανα στέκι για παραμυθία;

Δ: Ναι αλλά σε ένα άλλο επίπεδο. Πάρε τα κλειδιά ξέρω ότι είσαι της πρώτης σκέψης αλλά κάνε και τη δεύτερη μετά.

A: Οκ άντε γεια σε μια βδομάδα αν όλα πάνε καλά θα είμαστε εντάξει.

Τα πράγματα όμως δεν πήγαν καλά...

Ο Α, και ο Δ βρεθήκαν μετά από 20 χρόνια τον Οκτωβρη του 2007 όταν είχαν παραγραφεί τα αδικήματα. Βρεθήκαν σε μπαρ καπου στα Εξαρχεια και ηπιαν Τζακ Ντάνιελς. Ηταν όλοι μαζί πλέον πολιτικά αλλά με απώλειες.

Δ: Καλά αναρχικοί αλλά κυριλέ με γραφεία και τηλέφωνα σε ένα άλλο επίπεδο και πολιτικά και όλα. Επιτέλους εχουμε κερδίσει.

A: Ρε τι ωραία πάμε τώρα. Με τις μαλακιές χάσαμε χρόνια.

Δ: Για σκέψου να τα είχαμε αρχίσει από τότε και νάταν πολιτική η ρήξη με τον αναρχοχώρο.

A: Ναι αλλά πως θα γινόταν αφού εμείς τον κάναμε με την επιμονή μας αναρχικό στο όνομα αλλά μπήκε από το παράθυρο η μαλακία αυτή.

Δ: Αμα δεν ξεφύγουμε από το μπατσοι-κλέφτες δεν έρχεται η

ενηληκίωση.

A: Αλλά να ξεφύγουμε εμείς τελείως δεν γίνεται τουλάχιστον οι νέοι που είναι πιο άθεοι και λιγότερο παραμυθιασμένοι.

Δ: Ναι είναι και πιο μορφωμένοι. Το έγκλημα που δεν αφήναμε να σπουδάζουν το πληρώνουμε. Η αριστερά παντού στα πανεπιστήμια.

A: Ασε μη μου θυμίζεις τις μαλακίες μας.

Δ: Τρωγάμε τσιπουρες και λαβρακια. Τώρα γάυρο και αθερίνα και ευχαριστημένοι νάμαστε.

Δ: Βάλε ρε φίλε μπάρμαν το people are strange και το gans of pricston, βότκες σφηνάκι και να φύγουμε και δεν θα ξαναβρεθούμε ποτέ έτσι.

A: Ναι ναι ποτέ. Ούτε θεοί ούτε μαλάκες. Έλα να σε φιλήσω...

Μετὰ ταύτα είδον, και ἰδοὺ θύρα ανεωγμένη εν τῷ ουρανῷ, ἐνῷ καποῦ μεσα μου, ἐνιωθα ἓνα περιεργο κενό.

Και ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, -και ἐνῷ ἐγὼ ἐνιωθα νὰ εἶμαι στο χεῖλος ἐνός γκρεμοῦ-, λεγων: "Ἀνάβα ὡδε καὶ δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταυτα".

Σκεφτηκα πρὸς στιγμὴν, ποιημα νὰ εἴχαγα γιὰ τον Καφκα.

Του λεω: " Ἀστα τώρα τα μετὰ, θα τα ξαναποῦμε.

Παμε τώρα νὰ τραγουδησοῦμε και νὰ πῖοῦμε.

Ἐχω πειραξει Μπρεχτ", του λεω. "Μια ὠραια ἱστορια".

"Ἐνταξει", μου λεει, "μα ἰσως αὐτό νὰ εἶναι ἁμαρτια":

Οἱ πειρατές... Οἱ ἀντάρτες...

(Διασκευὴ στὴν Μπαλάντα των πειρατῶν, του Μπέρτολ Μπρέχτ)

Με ποιήματα ξεφρενιασμένοι, κι ἀπὸ ἀστραπὲς λουσιμένοι.

Ἀπὸ δαιμόνους φιλημένοι στὶς κορυφὲς ψηλῶν βουνῶν.

Ἡλιοδαρμένοι ἀλλὰ ἐκεῖ. Κάποιοι ἀπὸ μας, εἶναι νεκροί.

Μα ἀπομείναμε ὀρθοί. Λέμε τραγούδι των καιρῶν:

«Ἄνεμε πάρε μας μακριά, σε ὀρίζοντες ἀστραφτερούς.

Ἡ θάλασσα γιὰ μας θεά. Κάψτε τους ἄλλους τους θεοὺς».

Κάμπος βαθύς και γῆ σπαρμένη. Λιμάνια, ἀγάπες, καπηλειά.

Κάθε στεριά μας εἶναι ξένη. Ἡ θάλασσα γιὰ μας στεριά.

Πατρίδα μας και περιβόλι, τὸ ἀνεμόδαρτο σκαρί.

Ποτέ δεν έχει αραξοβόλι. Ούτε σημαία στην κορυφή.
«Άνεμε πάρε μας μακριά, σε ορίζοντες αστραφτερούς.
Η θάλασσα για μας θεά. Κάψτε τους άλλους τους θεούς».

Ο ουρανός ο σύντροφος μας , μας έχει πάντα ξαστεριά.
Και ο γαρμπής ο αδελφός μας, μας έχει πρίμα τα νερά.
Τα βράδια όλα του Απρίλη, τα αστέρια εμάς μας αγαπούν.
μήνυμα η θάλασσα έχει στείλει: Οι αντάρτες πρώτοι να διαβούν.
«Άνεμε πάρε μας μακριά, σε ορίζοντες αστραφτερούς.
Η θάλασσα για μας θεά. Κάψτε τους άλλους τους θεούς».

Γλυκά τα κύματα μας στέλνουν, στα κάτω ουράνια το σκαρί.
Στης αστραπής το φως κοιτάμε, μια νέα όμορφη ακτή.
Άνεμοι παίρνουν το τιμόνι. Οι δαίμονες μας οδηγούν.
Αντάρτες, πειρατές, δαιμόνοι, όλοι μαζί πια τραγουδούν:
«Άνεμε πάρε μας μακριά, σε ορίζοντες αστραφτερούς.
Η θάλασσα για μας θεά. Κάψτε τους άλλους τους θεούς».

*1. Στιχος από τραγουδι των Κατσιμιχαίων.

*2. Πατλιά (Πατουκλιά): θαμνώδης περιοχή διπλα σε δρομο με σκιά, ιδανική για ολιγόωρη ξεκουραση.

*3. Συσκευή ασυρματη που συνομιλούσαν μεταξύ τους οι αστυνομικοί.

Υ.Γ. 1. Επιλογή γραμματοσειράς : Ν. Σ.

Υ.Γ. 2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια

Μοναχικός σκύλος...

Νίκος Κουφόπουλος

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Γεια και χαρα. Και παλι εδώ σε τουτη τη γωνια.
Ψαχνω τις ριμες για να βρω με σχετικη αγωνια.
Να είν' τα στιχακια μου καλα, ομορφα και αστεια.
Όμως να ειναι και σοβαρα. Δυσκολη ιστορια.
Τι διαολο με επιασε εμμετρα για να γραφω;
Μαλλον ζηλεψα το Σουρη. Τον κλεβω. Αντιγραφω.
Και τον δικο του τον «Ρωμιό», αναρχικο να κανω.
Ενταξει, δυσκολο πολύ. Το ξερω δεν τον φτανω.
Σατυρικοι οι στιχοι του, σαν τον Αριστοφανη.

Για μενα τι αραγε θα πουν; Με βλεπω...σκετο Φάνη.
Μα δε βαριεστε, όλα καλα. Μου φτανει που γουσταρω,
και στη Βαβυλωνια όταν ξυπνω...κλικάρω.
Βλεπετε, ολο μοντερνιες ξηγιεμαι. Λεξεις της νιοτης.
Να μην τα...παιρνει ελπιζω τωρα ο Μπαμπινιωτης.
Ετσι μιλανε οι ποιητες; Πώς εχουμε ξεπεσει;

Μα αν μου επιτρεπετε, κι αυτον τον εχω...χεσει.
[Μα αυτος το ξερει, η σάτυρα συχνα συνηθως βριζει.
Και τα του οικου της αυτή, και μονο αυτή οριζει].

Τιποτα. Όλα απ' την αρχη, και σιγουριά καμία.
Σε θρονο υψιστο, χρυσο, μονο η αμφιβολια.
Ολοι οι σοφοι, οι κατοχοι αληθειας, δεν μπορουνε
θρονο εδω να εχουνε. Να παν'να γαμηθουνε.
Μα είναι γλωσσα ποιητων καποιοι θα ξαναπουνε;
Κι αυτοι σε δυο στιχακια πριν, απαντηση θα βρουνε.

Ισως η φεμινιστρια φιλη μου η Μαρια, μου θυμωσει,
και σεξισμο στις λεξεις μου υπογειο αποδωσει.
Ενταξει, αυτό υποσχομαι να το ξανακοιταξω
και στο εξης θα σκεφτομαι τον στιχο πριν τον γραψω.

Μα τι ελεγα; Με όλα αυτά, που ηθελα να φτασω;
Γαμωτο μου. Μπερδευτηκα. Ενταξει, παω πασο.
Ζητω συγνωμη απ' ολους σας και για να ξεπληρωσω
καποια στιχακια...σοβαρα, αμεσως θα σας δωσω:

Μοναχικός σκύλος...

[Μια κουβέντα με την... Αϊριν Ράδερφορντ Μακ Λάουντ 1891-1964]

Είμαι ένας ισχνός σκύλος, ξύπνιος σκύλος,
άγριος σκύλος και μοναχός.
Είμαι ένας τραχύς σκύλος, ζόρικός σκύλος.
Μόνο για μένα κυνηγός.

Είμαι κακός σκύλος, τρελός σκύλος.
Τα ηλίθια πρόβατα προγκάω.
Μου αρέσει να κάθομαι τις νύχτες
και στο φεγγάρι να αλυχτάω.

Δεν υπάρχει για μένα παραγώνι.
Ούτε πιάτο ξέχειλο από φαγητό.
Μόνο κλειστές πόρτες, πετροβόλημα,
μίσος, κλωτσιές, κυνηγητό.

Ποτέ δεν θα γίνω σκύλος για αγκαλιές.
Γλοιώδης ζήτουλας για λίγο κρέας.
Πειθήνιος σκύλος, χωρίς παραξενιές,
γλύφοντας πόδια μιας σίγουρης παρέας.

Δεν κάνω εγώ με άλλα σκυλιά δίπλα να τρέχουν.
Αυτά για λίγο ακολουθούν. Μετά τα παρατάνε...
Τα μονοπάτια τα δικά μου, μοναχικά. Δύσκολα έχουν.
Μα είναι τα καλύτερα. Μόνο οι αλήτες πάνε.

Χα, χα...καλα μαντεψατε. Κολπο είναι μεγαλο.
Τα ποιηματα μου φυσικα, εδω ηθελα να βαλω.
Μα αν ζητουσα να εγραφα ποιηματα μοναχα,
ισως και να μου ελεγαν, δεν εχει χωρο, ταχα...
Ετσι κολπακι εκανα. Ειπα εμμετρα θα γραφω
για θεματα...ελευθερα, και θα τα υπογραφω.
Αυτό δικο μας μυστικο ας μεινει. Μην το λετε.
Γιατι ισως με διωξουνε, και εσεις μπορει να κλαίτε...

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Ο Πάρις ήταν εντάξει παιδί...

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Νίκος Κουφόπουλος

Τον ηξερα από παιδι. Μικροτερος μου πεντε χρονια.
Με σεβονταν, αλλα μου «εκλεβε» παντοτε την κολόνια.
Την δικια του τελειωνε γρηγορα. Του φωναζε η μανα του, η
Εκαβη:

Μη βαζεις, πολύ. Δεν θα σου παρω άλλη.
Ερχοτανε ο φουκαρας, όταν ειχε ραντεβουδάκι
στο σπιτι μου και μου ελεγε: Να βαλω ρε συ λιγακι?
Οση γουσταρεις, του ελεγα, μα μην το παρακανεις.
Μονο με κολονια, Παρι, κοριτσια δεν ...πιάνεις.

Ητανε ομορφοπαιδο και πρωτος στο τιμονι.
Σε έναν αγωνα μοτο κρος, γνωρισε την Οινώνη.
Αυτή σπουδαζε γιατρος. Πάνκισα και μαγκακι.
Δεξαεξι ωρες τα λεγανε σε απομερο παγκακι.
Ηταν ο πρωτος του ερωτας. Και αυτηνης νομιζω,
μα με εφηβικους ερωτες τωρα μη σας ζαλιζω.

Τα χρονια του τα παιδικα, πολύ δυσκολα είναι η αληθεια.
Ισως καποιοι τα ξερετε από τα παραμυθια.
Για όλα φταιει φυσικα ο Αίσακος ο μάντης.
Τι τραβηξε... Τι να μας πει τωρα για κολαση κι ο Δαντης?
Αυτά που ο Παρις τραβηξε, παιδι να μην τα ξαναζησει.
Κι αν καποιος/α, τετοια εζησε ...γρηγορα ας τα λησμονησει.

Ηταν δικαιος από μικρος. Όταν παιζαμε μπαλα
ητανε παντα διαιτητης. Και σε αθληματα αλλα
παντοτε τον καλουσαμε να κανει τον διαιτητη.
Ο ιδιος δεν αθλουνταν. Και ο Εκτορας του εκανε κριτικη.

Μα του Παρι ποτέ σε αυτά δεν ιδρώναν τα αυτιά.
Προτιμούσε πάντα το τοξο και... από μακριά.

Χμ, μάλλον τελικά στον πόλεμο δεν χωράνε ...ιπποτισμοί.
Χτυπάς όπου βρεις, όπως βρεις και την κάνεις από εκεί.
Κι ο Παρις δεν ακολουθούσε καποιον κωδικα τιμης.
Ενώ αλλοι ηρωες, στους κανονες, ηταν συνεπείς.

Πισωπλατα τον Αχιλλεα χτυπησε στη φτερνα.
Εδώ που τα λεμε, τι να ελεγε: Φιλε απ'το σπιτι πέρνα,
να σε κερασω ένα καφε λιγακι να τα πουμε,
και μετα παμε εξω στην αυλη να... σκοτωθουμε?

Κατσε ρε φιλε. Εσυ φτιαχνεις μπρατσα ολη μερα.
Σπαθια, πιστολια, ροπολα, μαχαιρια.
Αυτή είναι η ζωη σου από το βραδυ ως το πρωι.
Και θελεις να... μονομαχησουμε μαζι?
Εγω με ποιηματα την εχω δει. Τραγουδια και βιβλια.
Τραβα να βρεις αλλον για μονομαχια.
Αν με πειραξεις ομως, θα στην κανω πονηρα.
Ξερω καλο σημαδι φιλε. Και από μακρια.

Τα εχει πει κι ο Σοπεναουρ αυτά.
Περι μονομαχιων, Αξιων –ταχα- Ιπποτικων και αλλα τινά.
Μα τελος παντων, μην φευγω από την ιστορια.
Ετσι κι αλλιως όλα αυτά μου φαινονται γελοια.

Καλλιστεία εγιναν, στον Ολυμπο. Να παω ειπαν κριτης και σε
μενα.

Όχι, ακομα δεν υπηρχε η TV να τα δειξει ο Antenna.
Εγω δεν πηγα. Στον τελικο η Αθηνα, η Ηρα και η Αφροδιτη.
Ο κορυφαιος τιτλος ηταν τοτε η Μις Κρήτη.
Τοτε δεν υπηρχαν Μις Ελλας, Μις Κοσμος και αηδιες.
Από τοτε κουμαντο εκαναν της Κρήτης οι Κυριες.
Όπως και τωρα φυσικα, κι ας λενε αλλα οι κρητικοί.
Η Μητριαρχία ηταν και είναι παντα κυριαρχη εκει.

Να μη σας τα πολυλογω, αρχισαν-όπως και τωρα- οι καυγαδες.
Δωροδοκιες, μαχαιριες πισοπλατες. Μπελαδες

εβαλα στο κεφαλι μου, ο Δίας τότε ειπε.

Και διέταξε: Πάτε γρηγορα τον Παρι, για διαιτητη, να βρειτε.

Εφτασε ο Παρις ηρεμος. Μιλησε στις τρεις κυριες,
και αρχισαν, κατω απ'το ανακλινδρο, αμεσως οι... δωροδοκιες.

Η Ηρα του προσφερε πλουτη και εξουσια.

Εξουσια και πολιτικη δυναμη για ολη την Ασια.

Η Αθηνα ικανοτητα στη μαχη και σοφια.

Μετα καταλαβε, αλλα ηταν αργα, πως εκανε βλακεια.

Ρε κοπελια, αφου σου λεει το ατομο, δε χώνομαι στη μαχη.

Χτυπαω υπουλα και φευγω, σου λεει, αμα λαχει.

Τι ικανοτητα λοιπον του λες? Και τι σοφια?

Να ηταν τουλαχιστον η... Λορενς, τότε ναι, θα ειχε αξια.

Η Αφροδιτη, μέγα γατί, αλάνι. Στα κολπα ξερει να μπαινει.

Παρι, μωρο μου, ακουσε με: Σου προσφερω την Ωραια Ελενη.

Την ομορφοτερη γυναικα πανω στη γη.

Τα ματια του Παρι εξω ειχαν πεταχτει.

Δεν χρειαστηκε πολύ να το σκεφτει:

Η Αφροδιτη... Μις Κρητη. Η δουλεια εγινε, και ηταν... καλη.

Μα: Άλλα μεν βουλαί θεων, κι άλλα δε ο άνθρωπος κελεύει.

Ετσι ηταν το ρητο. Για να τους βολευει,

το αλλαξαν οι χριστιανοι.

Και η Ελενη, δεν μασαγε. Από θεους δεν επαιρνε γραμμη.

Η Ωραια Ελενη, είναι σε ολους σας γνωστο,

ειχε παντρευτει τον Μενελαο, από καιρο.

Κι εδώ τωρα στην ιστορια μπαινω... κι εγω.

Να το κρατησω άλλο μυστικο πια δεν μπορω.

Η Ελενη, με τον Πατροκλο ειχε κρυφο δεσμο.

Ο οποίος, ηταν μπάι. Αυτό δεν είναι ευρεως γνωστο.

Γουσταρε, διακαιωμα του, και γυναικες και αντρες.

Να τον βλεπατε πως πηδαγε τις μαντρες,

οταν κρυφα ερχοταν να βρεθει με την Ελενη...

Μαζι με έπαιρνε εκεινη, για να τον περιμενει.

Δεν ηθελε μοναχη κανενα ματι να την δει,
και την προσβαλλει δηλαδη...
Γυρω μας τριγυρω οι μαγκες,
καναν ολοι τουμπεκι.

Οπα, τραγουδι είναι αυτό. Μπερδευτηκα για λιγο.
Μολις ο Πατροκλος εφτανε, εγω ελεγα: Πω να φυγω.
Θα γυρισω σε δυο ωρες. Καλα δεν είναι?
Ελα, μου ελεγαν, κι αν χρειστεί ακομα λιγο μεινε.

Καποιος τους ειδε μια βραδιά. Στον Μενελαο καρφωνει.
Ο Μενελαος με ρωτησε, μα εκανα το παγωνι.
Η ιστορια μπλεχτηκε. Ημουν το κεντρο της παρεας.
Κυριως δεν θελαμε να το μαθει ο Αχιλλεας.
Τον ζηλευε τον Πατροκλο. Τον ηθελε δικο του.
Του Πατροκλου, και της Ελενης φυσικα, σκεφτηκα το καλο του:

Από τον Παρι ζητησα, ταχα να την κλεψει.
Μου ειπε ενταξει. Παντως νιωθω κι εγω μια ελξη,
δεν μπορω να πω. Παρι, του λεω, για το θεο,
δεν είναι ωρα για τετοια. Μπελαδες κι αλλους δεν μπορω...
Άλλωστε τι θες εσυ με τους μεγαλους να μπλεχτεις?
Ο ερωτας φιλε μου, μου λεει, δεν εχει κανονες... εμπλοκης.

Η Ελενη μεγαλύτερή του ηταν καμποσα χρονια.
Πω, ειπε ο Παρις. Μου δινεις λιγη κολωνια?
Μπορουσα να του αρνηθω? Βαλε του λεω οση θες,
μα αν κανεις τιποτα με την Ελενη θα είναι... απρεπες.
Επετρεψε μου, μου λεει, να οριζω μοναχα εγω το απρεπες.
Θελεις να παω τωρα ή δεν θες?

Δεν εμαθα ποτε αν έκαναν κατι εκεινος κι εκεινη.
Κι αν κατι δεν είναι γνωστο, τοτε... δεν εχει γινει.
Άλλωστε δεν θελουμε παντα να ξερουμε την αληθεια.
Καποιες φορες, προτιμουμε... τα παραμυθια.

Τα υπολοιπα φιλοι είναι γνωστα. Ο Ομηρος τα λεει.
Εμεινε ο Μενελαος -ταχα μου- να κλαίει.
Οργανωθηκε η γνωστη σε ολους εκστρατεια,

για την Ελενη -ταχα- ενώ η Μικρα Ασια
ηταν στα αληθεια από τότε στων Ελληνων το ματι.
Πλουσια. Εύφορη. Χρυσο γεματη.

Ετσι είναι ο ανθρωπος. Απληστος. Για τα πλούτη τα πάντα κάνει.
Ή μήπως χμ... Ρε μήπως φταίνει και για αυτό οι Αμερικάνοι?

Μετα από αυτό το ερωτημα, ωραιο τραγουδι παραθέτω.
Θα σας αρεσει. Ειμαι σιγουρος. Καλα, εντάξει... Υποθέτω:

Διασκευή σε ένα Κέλτικο τραγούδι

Ήρθαν νύχτα στην αυλή
τρεις κλέφτες. Τρεις αρματολοί.
Και τραγουδούσαν τον σκοπό
κλέφτικο, λυπητερό.
Αλαφιασμένη η κυρά
βάζει τα ρούχα τα παλιά.
Κι ακούγεται μια κραυγή:
«Το σκάει με έναν κλέφτηηηη!!!»

Γυρεύει ο κύρης βράδυ αργά
την όμορφη του την κυρά.
Του λένε οι φίλοι: «Αχ τι κακό!
Το έσκασε με έναν κλέφτη. Ωωωω!»
«Σελώστε μου το άλογο
το μαύρο το πιο γρήγορο.
Να τρέξω αμέσως να την βρω
που το έσκασε με έναν κλεφτηηηηη!»

Καλπάζει σε δύση κι ανατολή
σε βορρά και νότο την αναζητεί.
Και σε ψήλο ψήλο βουνό
την βρίσκει την κυρά του. Ωωωω!
«Πού αφήνεις τα ρούχα σου τα ακριβά.
Το πουπουλένιο πάπλωμα.
Πού πας και φεύγεις στο πουθενά
με ένα παλιοκλέφτη? Αααα!»

«Τι τα θέλω τα ρούχα τα ακριβά?
Το πουπουλένιο πάπλωμα?
Κοιμάμαι απόψε στον ουρανό
και αυτός μου τραγουδάει. Ωωωω!»
«Που αφήνεις το σπίτι σου?
Τα πλούτη μας και τα φλουριά?
Τα κεντημένα σου προικιά,
και φεύγεις με έναν κλέφτη? Αααα!»

«Και τι με νοιάζουν τα φλουριά.
Τα κεντημένα μου προικιά.
Όλα τα δίνω για το φιλί
του κλέφτη, την ανατολή...»

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com

11η Σεπτέμβρη...

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Νίκος Κουφόπουλος

Σαν σημερα ηταν που ριξαμε με τον Μπίλλυ τους διδύμους.
Με αεροπλανα πεταξαμε αγνοώντας τους κινδύνους.
Προβες; Ουτε μια. Μα σαν άλλοι γιαπωνεζοι καμικαζι,
τα καρφωσαμε. Πώς ζησαμε; Αυτό να μη σας νοιαζει.
Καποιες δουλειες –μεταξυ μας – εχουν τα μυστικα τους.
Αυτό το λενε και οι... παππούδες στα εγγονια τα μικρα τους.

Ο Μπιλλυ ηταν στο δευτερο Airbus. Καλος πιλοτος.
Στοιχημα πριν βαλαμε, ποιος θα το καρφωσει πρωτος.
Αλλα το βραδυ, χαχα, το προηγουμενο, χωρις κανεις να δει,

πηγα και πειραξα στο δικο του αεροπλανο, κατι στη μηχανη.
Ένα σωληνακι τοσο δα, αποσύνδεσα απ' την τροφοδοσια.
Το κολπο μου το ειχε δειξει η θεια μου η Ασπασια.
Πιλοτος ητανε, στη Ραφ. Οι παλιοι θα την θυμουνται.
Σαν σπουργιττια εριχνε τους γερμανους. Αυτά φιλοι δεν
ξεχνιουνται.

Τωρα μην αρχισετε αν αυτό ηταν από τη μερια μου σωστο.
Οι φαρσες μεταξυ φιλων επιτρεπονται.. Αυτό είναι γνωστο.

Τελος παντων, αργησε ο Μπιλλυ να ξεκινήσει.
Ξεκίνησε όταν εγω ήδη το ειχα ρίξει,
πανω στον πρωτο δίδυμο. Χαθηκα στα σοκκακια
μετα. Την εκανα, που λεμε, με ελαφρα πηδηματακια.
Χαμος μεγαλος εγινε. Οι σειρηνες αλυχτούσαν.
Ανθρωποι ετρεχαν εντρομοι. Μα ολοι ψηλα κοιτούσαν.
Δεν προσεξαν καποιον να τους προσπερνα, με βημα –ταχα- αργο.
Και ευτυχως δεν επεσα πανω και σε κανα γνωστο.
Ξερετε καμια φορα, από μια συμπτωση τρελή,
μπορει ζημια να γινει. Μα... ετσι είναι η ζωη.

Μετα από δυο-τρεις ωρες εφτασε ο Μπιλλυ. Ρε τι πλακες.
Κι αυτος, δε λεω, τον πετυχε. Μα εβριζε: Είναι ολοι τους
βλακες,
ελεγε, οι τεχνικοι. Αργησα δυο-τρεις ωρες.
Σκεψου χειμωνας να ηταν και να επιαναν τιποτα μπόρες.
Και τους ειπα, θελω ακριβεια στο χρονο. Μου ελεγαν ξεκολα.
Αυτοι ρε συ, δεν μασανε. Ενταξει μεσα σε όλα
είναι τα παιδια δεν λεω. Μα ρε φιλε προσεξε λιγο.
Σου ειπα, θελω πρωι-πρωι, χαραματα, να φυγω.
Να σπρωχνουμε μες το διαδρομο απογείωσης το αεροπλανο;
Και οι αμερικανοι σιγουρα θα μας εβλεπαν από πανω,
από τους δρυφορους τους, και ρε φιλε, θα γελουσαν.
Αστα σου λεω. Ρεζιλι γιναμε. Μα και αυτά δεν θα με ενοχλουσαν,
αλλα ειχε ξεχασει και τα κλειδια της μιζας ο άλλος σε καποιο
σπιτι.

Τοτε στα αληθεια θυμήθηκα ρε Νικ, τον εαυτό μου τον αλητη.

Κοβω καλωδία και σε ένα λεπτό, πήρε η μίζα μπροστά.
Θυμάσαι; Τα κανάμε αυτά σε αμαξία πιο παλιά.
Που ερχοντούσαν τα... αλλά παιδιά, και θέλανε βοήθεια.
Μα τέλος πάντων. Μην τα λέμε αυτά εδώ. Ρε τι είναι η αλήθεια;
Καίει ρε φίλε, όσος καιρός κι αν έχει πια περάσει.
Μαζί μας θα τα παρούμε. Τα έχω κίολας ξεχάσει.

Το στοιχημα δεν πιάνεται μου λέει. Θα βάλουμε άλλο.
Όπα, του λεω, δίκε μου αραξε. Άλλο το ένα... άλλο το άλλο.
Πληρώνεις τώρα που έχασες και παμε κι άλλο αν θες.
Το να μην πληρώσει κάποιος στοιχημα, το ξέρεις, είναι απεχθες.
[Το στοιχημα μας ήτανε κατι ευτελες. Αν θυμάμαι, ένα... ευρώ.
Καπου το έχω βάλει. Δεν θυμάμαι. Θα ψάξω να το βρω].

Ο Μπιλλυ ήταν Κυριός. Με κάπα κεφαλαίο.
Οκ ρε μπαγάσα, έχασα μου λέει. Κόλπο όμως ήταν ωραίο
δεν μπορείς να πεις. Παμε για άλλα τώρα.
Κερνάω μπυρίτσα αμα θες. Μπιλ, λεω, πέρασε η ώρα.

Θελω, του λεω, συνεντευξη να δώσεις στη Βαβυλωνία.
Κατσε, μου λέει. Αυτά είναι σοβαρά πράγματα δεν είναι αστεία.
Να κανονίσουμε να ρθεις μια μερα να τα πουμε.
Να έχουμε και χρόνο να φάμε και να πούμε.

Εγινε αυτό κάποια στιγμή. Κι αυτό είναι αλήθεια και όχι
αστείο.

Δημοσιεύα τη συνεντευξη στη Βαβυλωνία. Βγήκε και σε βιβλίο.
Αν το... γκουγκλάρετε σαφώς και θα το δείτε.
Και απ' τις εκδόσεις Εξάρχεια, μπορείτε να το προμηθευτείτε.
Χαχα, διαφήμιση κανω ανοιχτά. Στα ίσια κι όχι γκριζα.

Μου λέει: Ρε συ τι θα ελεγες, για την φάση μας, να παμε και
στην...Πίζα;

Ευκολακι. Έτσι κι αλλιώς ο πυργος αυτός ρε φίλε γερνει.
Του λεω, Μπιλυ αραξε. Νομιζω δεν μας παίρνει.
Είναι μνημείο ιστορικό. Κουβαλαει ιστορία.
Φίλε μου, μου λέει, όλα αυτά δεν έχουν σημασία.
Κι άρχισε για το κινημα να μου λέει των Λουδιτών.

Και για τις αποψεις των Μηδενιστών.

Μπιλλυ, του λεω, ρε φιλε ειμαι πτωμα. Πρεπει να φυγω.

Εψαχνα στα αληθεια ένα τροπο να ξεφυγω.

Ημουνά άυπνος δυο εικοσιτετραωρα και κατι.

Δεν εβλεπα την ωρα να φτασω στο κρεβατι.

Ξυπνησα την αλλη μερα. Πεντε ηταν η ωρα.

Απογευμα.Και λεω: Φιλε, τι κανεις τωρα;

Στειλε το κειμενο στη Βαβυλωνια.

Βαλε κι ένα τραγουδακι και... κανε ησυχια.

Να ακουσουν ολοι το τραγουδι. Γι' αυτό γραφεις.

Τα ιδια ισως εκανε ή περιπου, ειπα μεσα μου, και ο Καβαφης.

Ετσι με αυτές τις σκεψεις, βαζοντας τον εαυτο μου στους
μεγάλους διπλα,

αλλο ένα βραδυ ξεγελασα. Εκανα απλως...μια τρυπα ;

Μια τεραστια τρυπα στο κενο;

Ή μηπως στα αληθεια κατι εχω κι εγω να πω;...

Αυτό ισως ποτε δεν θα το μαθω.

Αλλα μου δινει το δικαιωμα να γραφω.

Χμ... Να κατι ενδιαφερον του δυτικου πολιτισμου.

Να γραφεις ό,τι θελεις, και να μπορεις ισως να εισαι και...
αλλού.

Τον Μπιλλυ εχω να τον δω τρια χρονια ή ισως δυο.

Ειχε μπαρκαρει, καπετανιος σε ένα πλοιο.

Οι Αμερικανοι τον εψαχναν. Και ηταν καπως αγριεμενοι.

Βρεθηκα με τον Ομπαμα. Μου ειπε να μην περιμενει.

Να φυγει, να κρυφτει για καποιο καιρο.

Μεχρι τοτε θα κοιταξω να κανω, μου ειπε, ό,τι μπορω.

Ισως με τα παιδια της CIA, καμια ιστορια φτιαξουμε,
οτι και καλα τον σκοτωσαμε. Το πτωμα ταχα θα πεταξουμε
στη θαλασσα. Να μην τον βρει ποτε κανεις.

Ετσι, θα είναι ησυχος. Κι αυτος... κι εμεις.

Αυτά που λετε εγιναν. Φιλοι τραγουδι τωρα.

Ακουω και μπουμπουνητα. Περασε και η ωρα.

Τον Μπομπ λιγακι... πείραξα, κι εφτιαξα τραγουδακι.
Μα να μείνει μεταξύ μας αυτό. Ο Μπομπ μην μαθει κατι
γιατι είναι λίγο περιεργος. Μπορει και να θυμωσει,
και θα πρεπει καποιον... ξυδι να βρει για να του δώσει. [Χεχε...].

Πού ήσουν μικρέ μου γιε αγαπημένε

[Bob Dylan, A Hard Rains Gonna Fall]

Ω, που ήσουνα γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου που ήσουν μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Σκαρφάλωσα σε δώδεκα βουνών τις πλαγιές
και σύρθηκα σε έξι άγριες δημοσιές.
Βρέθηκα χαμένος σε εφτά δάση θλιβερά,
και σε δώδεκα ωκεανών τα μαύρα νερά.

Ω, και τι ειδές γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι είδες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Είδα ένα βρέφος και γύρω του λύκοι άγριοι πολλοί.
Είδα να στάζει αίμα από κατάμαυρο κλαδί.
Είδα άντρες που κρατούσαν ματωμένα σφυριά.
Είδα μια σκάλα άσπρη να έχει πνιγεί μες τα νερά.

Ω, και τι άκουσες γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι άκουσες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Άκουσα τον κεραυνό να πέφτει με μια τρομερή βροντή.
Ένα κύμα να βρυχάται, να θέλει να πνίξει όλη τη γη.
Το τραγούδι ενός ποιητή που πέθαινε σαν το έρημο σκυλί,
και εκατό τυμπανιστές τα τύμπανα να χτυπάνε με ορμή.

Ω, και ποιον συνάντησες γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου ποιον συνάντησες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Συνάντησα ένα παιδί πλάι σε ένα άλογο νεκρό.
Μια κοπέλα που μου δώρισε ένα ουράνιο τόξο γελαστό.
Έναν άντρα που ο έρωτας τον είχε λαβώσει.
Κι έναν άλλον που το μίσος τον είχε ματώσει...

Ω, και τι θα κάνεις τώρα γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι θα κάνεις τώρα μικρέ μου γιε αγαπημένε;

θα βγω από τη δημοσιά προτού πλακώσει η βροχή.
Και από το σπίτι στο χωριό που γίνεται φυλακή,
θα πάω στους ωκεανούς και ίσως πνιγώ εκεί μακριά
αλλά θα ξέρω το τραγούδι μου και θα το λέω καλά....

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.
nikos1789@gmail.com

Δεν έφταιγε η Εύα...

*Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως... αστεία(?)*

Νίκος Κουφόπουλος

Ω, αγαπημενοι φιλοι μου. Βαρος εχω μεγαλο.
Τοσα χρονια το κουβαλω. Δεν το αντεχω άλλο.
Σε σας θα το εξομολογηθώ. Άλλο πια δε μου μενει.
Και ουκ εστιν αμαρτια, αν είναι εξομολογημενη.
Τα λενε αυτο και οι γραφες. Γνωστο είναι τοις πάσι.
Γι' αυτό ο καθενας σας ας μεινει εδώ να με διαβασει.
Πολλά να κανετε και Share, για να το μαθουν ολοι,
πλάνη πως ηταν φιλοι μου. Δεν φταιγαν οι διαβολοι.
Ουτε το φιδι φυσικα, ένα φιδι τι να κανει?
Το πολύ να δαγκωσει καποιον κι αυτος να... πεθανει.
Τα μηλα και όλα αυτά που λεν, τα ειπαν για να καλυψουν
εμενα. Μαλιστα φιλοι μου. Τα χαμογελα να λειψουν
παρακαλω. Η στιγμες είναι μεγαλες.
Αληθειες σημερα θα πω. Θα ακολουθησουν κι άλλες:
Ειμασταν αραχτοι με τον Αδαμ, και παιζαμε ταβλακι.

Αν δε με απατά η μνημη μου, ήταν προς το βραδακι.
Σουρουπωνε, κι αρχισε να πεφτει το σκοταδι.
Η Ευα βολτα ειχε βγει. Ειχε παει στον Αδη.
Στην Κολαση, δυο μερες πριν, μπαρακι ειχε ανοιξει,
ενας διαβολος φιλος της. Και μας τα ειχε πρηξει
να παμε εκει ολοι μαζί. Εμεις ειπαμε όχι.
Θα παμε, ειπαμε για ψαρεμα. Πηραμε και απόχη.
Τα ψεματα μας καταλαβε. Ητανε τσαντισμένη.
Ειστε μαλακες, φωναξε, και εφυγε θυμωμενη.
Γελασαμε με τον Αδαμ. Βαριομασταν σας λεω.
Θυμαμαι τα μπινελικια της κι από τα γελια, κλαιω.

Λοιπον να μην πολυλογω, ρέντα ειχα μεγαλη.
Εξαρες, ντόρτια συνεχως. Διπλές, τριπλές και παλι.
Τα θαυματα στο ταβλι, παντα ειχαν μια θεση.
Χανει εφτα μηδεν ο Αδαμ, και φευγει να την πεσει,
νωρις είναι η αληθεια, μα ειπε πως ηταν κουρασμενος.
Κεφια ειχε, ειπε, η Ευα χθες, και ηταν ξενυχτισμένος.
Εμεινα ολομοναχος. Στον παράδεισο ησυχία.
Και όπως ολοι γνωρίζετε, τετοιες ωρες, σε πιανει η ανία.

Ριχνω τριγυρω μια ματια. Γαμωτο τι να κανω?
Ανθρωπος, ουτε δειγμα φυσικα. Κοιταζω κι από πανω,
βλεπω ο θεος κοιμοτανε. Με επιασε απελπισία.
Και ειπα μεσα μου: δεν παω με τιποτα και παλι εκκλησια,
μοναχος να υμνολογω και να... ολονυχτισω.
Αφου, μεταξυ μας φιλοι μου, μου ερχοτανε να βρισω.

Φτιαξε ρε φιλε και αλλους δυο τρεις να εχουμε παρεα.
Τι σε επιασε η τσιγκουνια? Για να περναμε ωραιο.
Ολη τη μερα με τον Αδαμ και με την Ευα μονάχα?
Ενταξει, δε λεω, καλα παιδια. Μα ποσο να αντεξει ταχα
καποιος μονος να είναι αυτος με ένα ζευγαρακι?
Τι διαολο, εγω θα κραταω ολο το... φαναρακι?

Με αυτά και τα αλλα φιλοι μου τα πηρα στο κρανιο.
Η ωρα εν τω μεταξυ πρεπει να ειχε παει δυο.
Ισως και τρεις τι να σας πω. Δεν ειχα και ρολόι,

-δεν παει τωρα μα η ριμα θα βγει-ουτε και κομπολόι.

Ακουω καποιο θροισμα, βηματα να πλησιαζουν.
Σκοταδι γυρω. Ενταξει αυτά δε με τρομαζουν,
μα αναρωτηθηκα : Ρε συ, ποιος τετοια ωρα να'ναι?
Η Ευα αποκλειεται. Το ειπε, καλα θυμαμαι:
Εγω θα γυρισω το πρωι ή ισως και καθολου.
Ισως, ειπε, και να κοιμηθω στο σπιτι του διαβόλου.

Μια γυναικα φιλοι μου απ' τα δεντρα ξεπροβαλλει.
Πανεμορφη. Επαθα την πλακα μου. Σκεφτηκα: Εφτιαξε κι άλλη
ο γιγάντιος, ο υπερμαγκας ο θεος, και δεν ειπε κουβεντα.
Αρα για μενα θα είναι αυτή. Και παω στη... γνωστη πατεντα:
Νικος της λεω. Καθισε. Να φτιαξω ένα ποτακι?
Θελεις Μοχιτο? Κανα τζιν ή κανα ουισκακι?
Λιλίθ, μου λεει-τι φωνη... θεε εισαι υψιστο γατόνι...-
θα ηθελα αν σου βρισκεται προσουτο με πεπονι.
Μα φυσικα της απαντω, να πεις δεν θελεις κατι?
Τεκिला κιτρινη απανταει. Με λεμονι και αλατι.
Σε δυο λεπτακια ετοιμα. Ο γατος τα σερβιρει.
Μετα αρχιζει το μπλα μπλα. Σε λιγο... πανηγύρι.

Μην περιμενετε φυσικα σε λεπτομερειες να μπω.
Δεν είναι αυτά του τυπου μου. Δεν τα εκτιμω.
Μονο που να, ακουγομασταν λιγακι παραπανω.
Ξυπνησε για λιγο ο θεος. Μας ειδε από εκει πανω,
μα δεν καταλαβε καλα. Ηταν και το σκοταδι.
Γυαλια δεν ειχε προχειρα. Νομισε από τον Αδη,
η Ευα πως επεστρεψε, και μαζι μου πως...χμ... το κανει.
Τι κι αν την άλλη μερα του λεγαμε και οι δυο, πως επεσε σε
πλανη:
Ηταν καποια άλλη Πάνσοφε. Ποια δεν μπορω να πω.
Εγω χαφιος δεν γινομαι ότι κι αν υποστώ.
Και τι να του πω? Ηταν η Λιλιθ? Θα πάθαινε... εγκεφαλικο.
Τα ξερετε. Την ειχε διωξει Αυτός, απ' τουτο τον τοπο τον ιερο.

Εβλεπα διπλα τον Αδαμ, ειχε λιγο στραβωσει.
Δεν ξερω αν μας πιστεψε. Ειχε καπως θυμωσει.

Η Ευα ορκιζοτανε: Μωρο μου, σου λεω αληθεια.
Μα ξερετε πως είναι αυτά...Πως λεμε παραμυθια,
μας απαντουσε ο θεος. Τι μπλεξιμο καλοι μου φιλοι.
Κύριε, του λεει η Ευα, ειστε χλωμος. θελετε χαμομήλι ?

Τα ειχε παρει ο θεος: Εξω από εδώ, μας λέει. Όλοι.
Σε λιγο όπως το πατε εσεις, κουμαντο οι διαβολοι
θα κανουν στον παραδεισο. Αδαμ, κι εσυ τον... πούλο.
Τα παιρνει τοτε κι ο Αδαμ, του λεει: Vaffanculo.

Φευγουμε, δεν μας διωχνεις εσυ. Κατσε τωρα μονάχος.
Παμε ρε μαγκες. Σε όλα αυτά υπαρχει καποιο λαθος.

Φυγαμε. Εγω τους αφησα πιο κατω. Χωριστήκαμε.
Αυτοι ηθελαν γαμους και παιδια. Κλαψαμε, λυπηθηκαμε.
Εγω τα ειχα κανει αυτά. Ηθελα αλλα τωρα.
Όμως μου φαινεται λεω πολλα. Περασε και η ωρα.
Τα υπολοιπα είναι γνωστα. Για μηλα και για φιδια.
Χρονια χιλιαδες-τι βαρετο-τα ιδια και τα ιδια.

Τωρα πως βρεθηκα εκει, αυτή είναι ιστορια άλλη.
Ισως σας πω καποια φορα. Είναι καπως μεγαλη.
Όμως κι εσεις εξηγηση δεν χρωστατε σε κανενα.
Το λενε αλλωστε και οι γραφες: Πίστευε και μη ερεύνα.

Εν συνεχεία φιλοι μου τραγουδι παραθέτω
κι ελπίζω ερωτήματα ενδιαφέροντα να θέτω:

Ευσεβείς αναρχικοί

[Συμμετέχουμε στο διάλογο για την ένωση των εκκλησιών].

Φίλε θεέ που με κοιτάς από ψηλά,
άκου λιγάκι να σου πω πρώτη φορά.
Άλλη φορά δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω.
Εγώ ετοιμάζομαι για να την κοπανήσω.

Φεύγω μακριά από θεούς και από όλα αυτά.
Από λιβάνια, από θυμούς και από σκατά.
Ψάξε να βρεις τους υπηρέτες σου αλλού.

Εγώ την κάνω με το κύμα του γιαλού.

Εγώ να σφάζω στο όνομα σου δεν μπορώ.
Ούτε θα ντρέπομαι για να ερωτευτώ.
Γυμνό το σώμα της θέλω να προσκυνήσω
χωρίς ντροπή. Ούτε απλά να κοκκινίσω.

Δεν θα γυρνάω το μάγουλό μου από την άλλη.
Μια σφαίρα ρίχνω στην καρδιά ή στο κεφάλι.
Στον Καίσαρα δεν του χρωστάω για να του δώσω.
Ούτε σε σένα φυσικά δεν θα πληρώσω.

Τέρμα οι θυσίες. Τέρμα τα συγχωροχάρτια.
Έχω απλώσει τα πανιά μου στα κατάρτια.
Κι αν κάποιος να με σταματήσει προσπαθήσει,
οι σύντροφοί μου έχουν για όλα κανονίσει.

Φίλε θεέ έχεις πεθάνει. Ευτυχώς.
Κι έμενα ο νους μου είναι πάντα καθαρός
Αίμα πολύ για πάρτι σου έχει χυθεί.
Στο γιο σου, πες να πάει να... ξανασταυρωθεί.

Υ.Γ.1. Να μην μας πειράζουν τις καταλήψεις μας παπάδες και
λοιποί,
και ίσως τότε να γίνουμε κι εμείς... ευγενικοί.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.
nikos1789@gmail.com